

ਮੋਅਜਜ਼ਿਆਂ ਦਾ ਦੂਜਾ ਸੈਟ

(8:23-9:8)

ਮੱਤੀ 8:23-9:8 ਯਿਸੂ ਵੱਲੋਂ ਕੀਤੇ ਗਏ ਹੋਰ ਤਿੰਨ ਮੋਅਜਜ਼ਿਆਂ ਨੂੰ ਵਿਖਾਉਂਦਾ ਹੈ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਵਿਚ ਤੂਫ਼ਾਨ ਨੂੰ ਥੰਮ੍ਹਣਾ (8:23-27), ਭੂਤ ਚੰਬੜੇ ਬੰਦੇ ਨੂੰ ਚੰਗਾ ਕਰਨਾ (8:28-34), ਅਤੇ ਅਧਰੰਗੀ ਨੂੰ ਚੰਗਾ ਕਰਨਾ (9:1-8) ਸ਼ਾਮਿਲ ਹੈ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਵੇਰਵਿਆਂ ਤੋਂ ਕੁਦਰਤ ਦੀ ਸ਼ਕਤੀ, ਬੁਰਾਈ ਦੀਆਂ ਰੂਹਾਨੀ ਤਾਕਤਾਂ ਅਤੇ ਜਿਸਮਾਨੀ ਬੀਮਾਰੀਆਂ ਉੱਤੇ ਯਿਸੂ ਦੀ ਸ਼ਕਤੀ ਦਾ ਪਤਾ ਲਗਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਅਤੇ ਸ਼ੱਕ, ਕਬੂਲੇ ਜਾਣ ਅਤੇ ਠੁਕਰਾਏ ਜਾਣ ਨਾਲ ਮਿਲੇ ਹੋਏ ਹਨ।

ਤੂਫ਼ਾਨ ਨੂੰ ਥੰਮ੍ਹਣਾ (8:23-27)

²³ਜਾਂ ਉਹ ਬੇੜੀ ਉੱਤੇ ਚੜ੍ਹਿਆ ਉਹ ਦੇ ਚੇਲੇ ਉਹ ਦੇ ਮਗਰ ਆਏ। ²⁴ਅਰ ਵੇਖੋ ਝੀਲ ਵਿਚ ਐਡਾ ਤੂਫ਼ਾਨ ਆਇਆ ਜੋ ਬੇੜੀ ਲਹਿਰਾਂ ਵਿਚ ਲੁਕਦੀ ਜਾਂਦੀ ਸੀ ਪਰ ਉਹ ਸੁੱਤਾ ਪਿਆ ਸੀ। ²⁵ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਕੋਲ ਆਣ ਕੇ ਉਹ ਨੂੰ ਜਗਾਇਆ ਅਤੇ ਕਿਹਾ, ‘‘ਪ੍ਰਭੂ ਜੀ ਬਚਾ! ਅਸੀਂ ਤਾਂ ਮਰ ਚੱਲੇ ਹਾਂ!’’ ²⁶ਤਾਂ ਉਹ ਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਆਖਿਆ, ‘‘ਹੇ ਬੇੜੀ ਪਰਤੀਤ ਵਾਲਿਓ ਤੁਸੀਂ ਕਿਉਂ ਡਰਦੇ ਹੋ?’’ ਤਦ ਉਹ ਨੇ ਉੱਠ ਕੇ ਪੌਣ ਅਤੇ ਝੀਲ ਨੂੰ ਦਬਕਾ ਦਿੱਤਾ ਅਤੇ ਵੱਡਾ ਚੈਨ ਹੋ ਗਿਆ। ²⁷ਤਾਂ ਉਹ ਮਨੁੱਖ ਹੈਰਾਨ ਹੋਕੇ ਬੋਲੇ ਜੋ ਇਹ ਕਿਹੋ ਜਿਹਾ ਪੁਰਖ ਹੈ ਕਿ ਪੌਣ ਅਤੇ ਝੀਲ ਭੀ ਉਹ ਦੀ ਮੰਨ ਲੈਂਦੇ ਹਨ?

ਦ੍ਰਿਸ਼ ਨਾਸਮਰਪਿਤ ਚੇਲਿਆਂ ਤੋਂ (8:18-22) ਬਦਲ ਕੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਚੇਲਿਆਂ ਵੱਲ ਚਲਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਵਿਚ ਕਮੀ ਵਿਖਾਈ (8:23-27)। ਯਿਸੂ ਨੂੰ ਆਮ ਤੌਰ ਤੇ ਸੰਭਾਵਿਤ ਚੇਲੇ ਮਿਲਦੇ ਅਤੇ ਮੌਜੂਦਾ ਚੇਲਿਆਂ ਤੋਂ ਨਿਰਾਸ਼ਾ ਮਿਲਦੀ ਸੀ।

ਆਇਤ 23. ਹਨੇਰਾ ਹੋ ਰਿਹਾ ਸੀ ਜਦ ਯਿਸੂ ਅਖੀਰ ਵਿਚ ਝੀਲ ਦੇ ਦੂਜੇ ਪਾਸੇ ਜਾਣ ਲਈ ਬੇੜੀ ਉੱਤੇ ਚੜ੍ਹਿਆ। ਬਾਰ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਕੁਝ ਚੇਲੇ ਉਸਦੇ ਨਾਲ ਬੇੜੀ ਵਿਚ ਸਨ ਬਾਕੀ ਚੇਲੇ ਵੱਖੋਂ ਵੱਖੋਂ ਬੇੜੀਆਂ ਵਿਚ ਉਹਦੇ ਮਗਰ ਆਏ (ਮਰਕੁਸ 4:36)।

ਆਇਤ 24. ਯਿਸੂ ਅਤੇ ਉਸ ਦੇ ਚੇਲਿਆਂ ਦੇ ਬੇੜੀ ਵਿਚ ਬੈਠ ਜਾਣ ਤੇ ਝੀਲ ਵਿਚ ਐਡਾ ਤੂਫ਼ਾਨ ਆਇਆ। ਗਲੀਲ ਦੀ ਝੀਲ ਬਾਰੇ ਰੌਬਰਟ ਐਚ. ਮਾਉਂਸ ਨੇ ਲਿਖਿਆ ਹੈ:

ਆਡੂ ਦੇ ਅਕਾਰ ਦੀ (ਅੱਠ ਮੀਲ ਚੌੜੀ ਅਤੇ ਉੱਤਰ ਤੋਂ ਦੱਖਣ ਤਕ ਤੇਰਾਂ ਮੀਲ) ਇਹ ਝੀਲ ਸਮੁੰਦਰ ਤਲ ਤੋਂ 680 ਫੁੱਟ ਹੇਠਾਂ ਹੈ। ਇਸ ਦੇ ਆਲੇ ਦੁਆਲੇ ਦੀਆਂ ਉੱਚੀਆਂ ਪਹਾੜੀਆਂ ਡੂੰਘੇ ਦੱਰਿਆਂ ਨਾਲ ਕੱਟੀਆਂ ਹੋਈਆਂ ਹਨ ਜੋ ਉਚਿਆਈ ਤੋਂ ਇਸ ਝੀਲ ਵਿਚ ਬਿਨਾਂ ਕਿਸੇ ਚਿਤਾਵਨੀ ਦੇ ਤੇਜ਼ ਹਨੇਰੀਆਂ ਲਿਆਉਣ ਵਾਲੀਆਂ ਵੱਡੀਆਂ ਚਿਮਨੀਆਂ ਦਾ ਕੰਮ ਕਰਦੀਆਂ ਹਨ।¹

ਪਹਾੜੀਆਂ ਤੇ ਵਹਿੰਦੀਆਂ ਸੀਤ ਹਵਾਵਾਂ ਜਦ ਗਲੀਲ ਦੇ ਪਾਣੀ ਦੀਆਂ ਗਰਮ ਹਵਾਵਾਂ ਨਾਲ

ਟਕਰਾਉਂਦੀਆਂ ਤਾਂ ਗਲੀਲ ਦੇ ਝੀਲ ਦਾ ਪਾਣੀ ਤੁਫ਼ਾਨ ਵਰਗਾ ਲਗਦਾ। ਇਸ ਖ਼ਤਰਨਾਕ ਮੌਸਮ ਦੇ ਮਿਜ਼ਾਜ਼ ਤੋਂ ਪਤਾ ਲਗਦਾ ਹੈ ਕਿ ਇਸ ਆਇਤ ਵਿਚਲੇ ਯੂਨਾਨੀ ਸ਼ਬਦ ਤੋਂ (*seismos*) ਦਾ ਅਨੁਵਾਦ ‘‘ਤੁਫ਼ਾਨ’’ ਕਿਉਂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ ਜਦਕਿ ਇਸ ਸ਼ਬਦ ਨੂੰ ਆਮ ਤੌਰ ਤੇ ‘‘ਭੁਚਾਲ’’ ਆਖਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ (24:7; 27:54; 28:2; ਰਸੂਲਾਂ ਦੇ ਕੰਮ 16:26; ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਦੀ ਪੋਥੀ 6:12; 8:5; 11:13, 19; 16:18)। ਇਹ ਤੁਫ਼ਾਨ ਅਚਾਨਕ ਬੜੀ ਤੇਜ਼ੀ ਨਾਲ ਉੱਠ ਸਕਦੇ ਹਨ (ਵੇਖੋ 14:24)।

ਮੱਛੀਆਂ ਫੜਨ ਵਾਲੀ ਛੋਟੀ ਬੋੜੀ (*plioion*) ਲਹਿਰਾਂ ਵਿਚ ਲੁਕਦੀ ਜਾਂਦੀ ਸੀ। ਮਰਕੁਸ ਲਿਖਦਾ ਹੈ ਕਿ ‘‘ਲਹਿਰਾਂ ਬੋੜੀ ਉੱਪਰ ਇੱਥੋਂ ਤੀਕਰ ਲੱਗ ਗਈਆਂ ਜੋ ਬੋੜੀ ਪਾਣੀ ਨਾਲ ਭਰ ਚੱਲੀ ਸੀ’’ (ਮਰਕੁਸ 4:37)। ਲਹਿਰਾਂ ਬੋੜੀ ਨੂੰ ਭਰ ਰਹੀਆਂ ਸਨ ਪਰ ਯਿਸੂ ਸੁੱਤਾ ਪਿਆ ਸੀ। ਨਾ ਤਾਂ ਤੇਜ਼ ਹਨੇਰੀ ਅਤੇ ਨਾ ਤੁਫ਼ਾਨੀ ਲਹਿਰਾਂ ਨਾਲ ਪ੍ਰਭੂ ਦੀ ਅੱਖ ਖੁੱਲ੍ਹੀ। ਵਚਨ ਵਿਚ ਡੂੰਘੀ ਨੀਂਦ ਖੁਦਾ ਉੱਤੇ ਭਰੋਸਾ ਰੱਖਣ ਦਾ ਸੰਕੇਤ ਦਿੰਦੀ ਹੈ (ਅੱਯੂਬ 11:18, 19; ਜ਼ਬੂਰ 3:5; 4:8; 127:2; ਕਹਾਉਤਾਂ 3:24-26; ਰਸੂਲਾਂ ਦੇ ਕੰਮ 12:6, 7)।

ਆਇਤ 25. ਯਿਸੂ ਦੇ ਉਲਟ ਜਿਹੜਾ ਅਰਾਮ ਨਾਲ ਸੁੱਤਾ ਪਿਆ ਸੀ, ਉਸ ਦੇ ਨਾਲ ਚੇਲੇ ਆਪਣੇ ਆਪ ਵਿਚ ਸਹਿਮੇ ਹੋਏ ਸਨ। ‘‘ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਕੋਲ ਆਣ ਕੇ ਉਹ ਨੂੰ ਜਗਾਇਆ ਅਤੇ ਕਿਹਾ, ਪ੍ਰਭੂ ਜੀ ਬਚਾ! ਅਸੀਂ ਤਾਂ ਮਰ ਚੱਲੇ ਹਾਂ!’’ ਇਕ ਹੋਰ ਸਮੇਂ ਤੇ ਜਦ ਪਤਰਸ ਪਾਣੀ ਦੇ ਉੱਤੇ ਚੱਲ ਰਿਹਾ ਸੀ ਅਤੇ ਡੁੱਬਣ ਲੱਗਾ ਸੀ ਤਾਂ ਉਸਨੇ ਉਦੋਂ ਵੀ ਪੁਕਾਰ ਕੇ ਆਖਿਆ ਸੀ, ‘‘ਪ੍ਰਭੂ ਜੀ, ਮੈਨੂੰ ਬਚਾ ਲੈ’’ (14:30)।

ਆਇਤ 26. ਯਿਸੂ ਨੇ ਉੱਠ ਕੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਇਹ ਆਖਦਿਆਂ ਝਿੜਕਿਆ, ‘‘ਹੇ ਬੋੜੀ ਪਰਤੀਤ ਵਾਲਿਓ ਤੁਸੀਂ ਕਿਉਂ ਡਰਦੇ ਹੋ?’’ ‘‘ਡਰਦੇ’’ ਲਈ ਯੂਨਾਨੀ ਸ਼ਬਦ (*deilos*) ਤੋਂ ਭਾਵ ਹੈ ‘‘ਡਰਪੋਕ,’’ ‘‘ਬੁਜ਼ਦਿਲ’’ ਜਾਂ ‘‘ਡਰਾਕਲ।’’ ਯਿਸੂ ਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਇਹ ਚੇਲੇ ‘‘ਬੋੜੀ ਪਰਤੀਤ ਵਾਲੇ’’ (*oligopistos*)। ਯੂਨਾਨੀ ਸ਼ਬਦ ਮੱਤੀ ਅਤੇ ਲੂਕਾ ਵਿਚ ਹੀ ਮਿਲਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਯਿਸੂ ਵੱਲੋਂ ਸਿਰਫ਼ ਆਪਣੇ ਚੇਲਿਆਂ ਲਈ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ (6:30 ਤੇ ਟਿੱਪਣੀਆਂ ਵੇਖੋ)। ਜੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਯਿਸੂ ਨੂੰ ਸਰਿਸ਼ਟੀ ਦੇ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦਾ ਪੁੱਤਰ ਮੰਨ ਲਿਆ ਹੁੰਦਾ, ਜੇ ਉਹ ਹੈ ਸੀ, ਤਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਸਮਝ ਆ ਗਈ ਹੋਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਸਭ ਕੁਝ ਆਪਣੇ ਵੱਸ ਵਿਚ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਭਲਾ ਇਨ੍ਹਾਂ ਚੇਲਿਆਂ ਨੂੰ ਸਮਝ ਨਹੀਂ ਸੀ ਕਿ ਯਿਸੂ ਦੀ ਮੌਜੂਦਗੀ ਦਾ ਮਤਲਬ ਇਹ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਸੁਰੱਖਿਅਤ ਹਨ? ਭਲਾ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਪਤਾ ਨਹੀਂ ਸੀ ਕਿ ਕੁਦਰਤ ਖੁਦਾ ਦੇ ਮਕਸਦ ਨੂੰ ਠੁਕਰਾ ਨਹੀਂ ਸਕਦੀ? ਯਿਸੂ ਨੇ ‘‘ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਆਪਣੀਆਂ ਦੁਆਵਾਂ ਨਾਲ ਉਸ ਨੂੰ ਪਰੇਸ਼ਾਨ ਕਰਨ ਲਈ’’ ਨਹੀਂ, ‘‘ਬਲਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਖੌਫ਼ ਨਾਲ ਪਰੇਸ਼ਾਨ ਹੋਣ ਲਈ ਝਿੜਕਿਆ।’’² ਇਸ ਅਧਿਆਇ ਵਿਚ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ‘‘ਬੋੜੀ ਪਰਤੀਤ’’ ਅਤੇ ਉਸ ਸੂਬੇਦਾਰ ਦੀ ‘‘ਐਡੀ ਨਿਹਚਾ’’ ਵਿਚ ਜਿਸ ਦੇ ਨੌਕਰ ਨੂੰ ਚੰਗਾ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਫ਼ਰਕ ਧਿਆਨ ਦੇਣ ਯੋਗ ਹੈ (8:10)।

ਯਿਸੂ ਨੇ ਬੋੜੀ ਵਿਚ ਖਲੋ ਕੇ ‘‘ਪੈਣ ਅਤੇ ਝੀਲ ਨੂੰ ਦਬਕਾ ਦਿੱਤਾ ਅਤੇ ਵੱਡਾ ਚੈਨ ਹੋ ਗਿਆ।’’ ‘‘ਦਬਕਾ’’ (*epitimo*) ਸ਼ਬਦ ਆਮ ਤੌਰ ਤੇ ਇਕ ਬੰਦੇ ਵੱਲੋਂ ਦੂਜੇ ਨੂੰ ਸੁਪਾਰਣ ਜਾਂ ਚਿਤਾਵਨੀ ਦੇਣ ਦਾ ਸੰਕੇਤ ਦਿੰਦਾ ਹੈ। ਪਰ ਮੋਅਜ਼ਜ਼ਿਆਂ ਦੇ ਇਨ੍ਹਾਂ ਵੇਰਵਿਆਂ ਵਿਚ ਇਸ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕਈ ਵਾਰ ਇਹ ਸੰਕੇਤ ਦੇਣ ਲਈ ਹੈ ਕਿ ਯਿਸੂ ਨੇ ਦੁਸ਼ਮਣ ਫੌਜਾਂ ਦਾ ਖ਼ਾਤਮਾ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਹੈ। ਉਸਨੇ ਤੁਫ਼ਾਨ ਨੂੰ ਹੀ ‘‘ਦਬਕਾ’’ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤਾ ਬਲਕਿ ਉਸ ਪਾਪ (ਲੂਕਾ 4:39) ਅਤੇ ਬਦਰੂਹ ਨੂੰ ਵੀ ‘‘ਝਿੜਕਿਆ’’ (ਲੂਕਾ 9:42)।

ਮਰਕੁਸ ਲਿਖਦਾ ਹੈ ਕਿ ਯਿਸੂ ਨੇ ਕਿਹਾ, ‘‘ਚੁੱਪ ਕਰ, ਥੰਮ ਜਾਹ’’ (ਮਰਕੁਸ 4:39)। ‘‘ਥਮ

ਜਾਹ' ਦਾ ਹੁਕਮ ਯੂਨਾਨੀ ਭਾਸ਼ਾ ਦੇ ਸ਼ਬਦ (*phimoo*) ਤੋਂ ਮਿਲਿਆ ਹੈ। ਇਸ ਦਾ ਅਨੁਵਾਦ ਇਸ ਅਰਥ ਵਿਚ ਕਿ ਕਿਸੇ ਜਾਨਵਰ ਦਾ ਮੂੰਹ ਬੰਨ੍ਹਿਆ ਜਾਵੇ, 'ਮੂੰਹ ਬੰਦ ਕਰ' ਵੀ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ (1 ਤਿਮੋਥਿਉਸ 5: 18)। ਤੁਫ਼ਾਨ ਉਸੇ ਵੇਲੇ ਬੰਮੂ ਗਿਆ। ਈ. ਏ. ਕਾਰਸਨ ਨੇ ਲਿਖਿਆ ਹੈ:

... ਯਿਸੂ ਵਿਚ ਬਾਦਸ਼ਾਹੀ ਇਖ਼ਤਿਆਰ ਅਤੇ ਸੇਵਕ ਦੇ ਮਨ ਦੋਵੇਂ ਮਿਲੇ ਹੋਏ ਸਨ। ... ਯਿਸੂ ਆਪਣੀ ਸੇਵਕਾਈ ਦੀਆਂ ਮਿਹਨਤਾਂ ਤੋਂ ਥੱਕਿਆ ਹੋਇਆ, ਬੇੜੀ ਵਿਚ ਸੌਂ ਗਿਆ ਹੈ; ਪਰ ਉਹ ਕੁਦਰਤ ਦਾ ਪ੍ਰਭੂ ਇਸ ਦੇ ਬਾਵਜੂਦ ਵੀ ਹੈ, ਆਪਣੇ ਵਚਨ ਨਾਲ ਤੁਫ਼ਾਨ ਦਾ ਮੂੰਹ ਬੰਦ ਕਰਕੇ ਆਪ ਖੁਦਾ ਦੇ ਇਖ਼ਤਿਆਰ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕਰਕੇ, ਜਿਹੜਾ ਸਮੁੰਦਰਾਂ ਨੂੰ ਵੱਸ ਵਿਚ ਕਰਦਾ ਅਤੇ ਸ਼ਾਂਤ ਕਰਦਾ ਹੈ।^੧

ਆਇਤ 27. ਯਿਸੂ ਦੇ ਮੋਅਜਜ਼ਿਆਂ ਕਰਕੇ ਚੇਲੇ ਹੈਰਾਨ ਹੋ ਗਏ। 'ਹੈਰਾਨ' ਲਈ ਯੂਨਾਨੀ ਭਾਸ਼ਾ ਦੇ ਸ਼ਬਦ (*thaumazo*) ਦਾ ਬੇਹੱਦ ਹੈਰਾਨੀ ਦਾ ਸੰਕੇਤ ਦਿੰਦਿਆਂ 'ਅਚਰਜ' ਮੰਨਿਆ ਵੀ ਹੋਇਆ ਹੈ (8: 10), ਹੈਰਾਨ ਹੋਣ ਦੇ ਇਲਾਵਾ 'ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਡਾਹਢਾ ਭੈਅ ਖਾਧਾ' (ਮਰਕੁਸ 4: 41)। ਉਹ ਤੁਫ਼ਾਨ ਨਾਲੋਂ ਬਹੁਤਾ ਯਿਸੂ ਦੀ ਸ਼ਕਤੀ ਤੋਂ ਡਰ ਗਏ ਸਨ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਹੁਣ ਤਕ ਉਹਦੇ ਕਈ ਮੋਅਜਜ਼ੇ ਵੇਖੇ ਸਨ ਪਰ ਇਹ ਵੇਖਕੇ ਕਿ ਉਹ ਤਾਂ ਕੁਦਰਤ ਦੀਆਂ ਸ਼ਕਤੀਆਂ ਨੂੰ ਵੀ ਵੱਸ ਵਿਚ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਉਹ ਦੰਗ ਰਹਿ ਗਏ। ਉਹ ਪੁੱਛਣ ਲੱਗੇ ਕਿ 'ਇਹ ਕਿਹੋ ਜਿਹਾ ਪੁਰਖ ਹੈ ਕਿ ਪੌਣ ਅਤੇ ਝੀਲ ਭੀ ਉਹ ਦੀ ਮੰਨ ਲੈਂਦੇ ਹਨ।' ਆਖ਼ਰ ਸਮੁੰਦਰ ਦੀਆਂ ਲਹਿਰਾਂ ਨੂੰ ਸ਼ਾਂਤ ਕਰਨ ਵਾਲੀ ਸ਼ਕਤੀ ਤਾਂ ਸਿਰਫ਼ ਖੁਦਾ ਕੋਲ ਹੀ ਹੈ (ਅੱਯੂਬ 38: 8-11; ਜ਼ਬੂਰ 89: 8, 9; 93: 3, 4; 104: 5-9; 106: 9-12; 107: 23-29)।

ਭੂਤ ਚੰਬੜੇ ਦੇ ਬੰਦਿਆਂ ਨੂੰ ਚੰਗਾ ਕਰਨਾ (8:28-33)

²⁸ਜਾਂ ਉਹ ਪਾਰ ਗਦਰੀਨੀਆਂ ਦੇ ਦੇਸ ਵਿਚ ਪਹੁੰਚਿਆ ਤਾਂ ਦੋ ਮਨੁੱਖ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਭੂਤ ਚੰਬੜੇ ਹੋਏ ਸਨ ਕਥਰਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਨਿੱਕਲ ਕੇ ਉਹ ਨੂੰ ਮਿਲੇ ਅਤੇ ਉਹ ਐਡੇ ਕਰੜੇ ਸਨ ਜੋ ਉਸ ਰਸਤੇ ਕੋਈ ਲੰਘ ਨਹੀਂ ਸੀ ਸਕਦਾ। ²⁹ਅਤੇ ਵੇਖੋ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਪੁਕਾਰ ਕੇ ਆਖਿਆ, 'ਹੇ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੇ ਪੁੱਤਰ ਤੇਰਾ ਸਾਡੇ ਨਾਲ ਕੀ ਕੰਮ? ਕੀ ਤੂੰ ਵੇਲਿਓਂ ਪਹਿਲਾਂ ਸਾਨੂੰ ਦੁੱਖ ਦੇਣ ਐਥੇ ਆਇਆ ਹੈ?' ³⁰ਉਨ੍ਹਾਂ ਤੋਂ ਕੁਝ ਦੂਰ ਬਹੁਤ ਸਾਰਿਆਂ ਸੂਰਾਂ ਦਾ ਇੱਜੜ ਚੁਗਦਾ ਸੀ। ³¹ਅਰ ਭੂਤਾਂ ਨੇ ਉਹਦੀਆਂ ਮਿੰਨਤਾਂ ਕਰ ਕੇ ਆਖਿਆ ਕਿ ਜੇ ਤੂੰ ਸਾਨੂੰ ਕੱਢਦਾ ਹੈਂ ਤਾਂ ਸਾਨੂੰ ਸੂਰਾਂ ਦੇ ਇੱਜੜ ਵਿਚ ਘੱਲ ਦਿਹ। ³²ਉਹ ਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਆਖਿਆ, ਜਾਓ! ਤਾਂ ਉਹ ਨਿੱਕਲ ਕੇ ਸੂਰਾਂ ਵਿਚ ਜਾ ਵੜੇ ਅਤੇ ਵੇਖੋ ਕਿ ਸਾਰਾ ਇੱਜੜ ਢਾਹੇ ਉੱਤੇ ਸਿਰ ਤੋੜ ਭੱਜ ਕੇ ਝੀਲ ਵਿਚ ਜਾ ਪਿਆ ਅਤੇ ਪਾਣੀ ਵਿਚ ਡੁੱਬ ਮੋਇਆ। ³³ਤਦ ਚੁਗਾਉਣ ਵਾਲੇ ਨੌਠੇ ਅਤੇ ਨਗਰ ਵਿਚ ਜਾ ਕੇ ਸਾਰੀ ਵਾਰਤਾ ਅਤੇ ਭੂਤਾਂ ਵਾਲਿਆਂ ਦੀ ਵਿਥਿਆ ਸੁਣਾ ਦਿੱਤੀ। ਅਤੇ ਵੇਖੋ ਸਾਰਾ ਨਗਰ ਯਿਸੂ ਦੇ ਮਿਲਣ ਨੂੰ ਨਿੱਕਲਿਆ ਅਰ ਜਾਂ ਉਹ ਨੂੰ ਵੇਖਿਆ ਤਾਂ ਉਹਦੀਆਂ ਮਿੰਨਤਾਂ ਕੀਤੀਆਂ ਜੋ ਸਾਡੀ ਹੱਦੋਂ ਬਾਹਰ ਨਿੱਕਲ ਜਾਓ।

ਆਇਤ 28. ਭੀੜ ਤੋਂ ਦੂਰ ਥੋੜੀ ਦੇਰ ਦਾ ਯਿਸੂ ਦਾ ਸਮਾਂ ਅਰਾਮਦਾਇਕ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਗਲੀਲ ਦੀ ਝੀਲ ਤੇ ਤੁਫ਼ਾਨ ਨੂੰ ਥੱਮਣ ਦੇ ਬਾਅਦ ਉਹ ਆਪਣੇ ਚੇਲਿਆਂ ਨਾਲ ਪਾਰ ਪਹੁੰਚਿਆ ਅਤੇ ਉੱਥੇ ਬੱਟ ਉਹ ਨੂੰ ਇਕ ਹੋਰ ਨਾਟਕੀ ਸਾਮਹਣਾ ਕਰਨਾ ਪਿਆ (8: 18 ਤੇ ਟਿੱਪਣੀਆਂ ਵੇਖੋ)।

ਕੰਢੇ ਤੇ ਜਿੱਥੇ ਯਿਸੂ ਆਇਆ ਸੀ ਗਦਰੀਨੀਆਂ ਦਾ ਦੇਸ਼ ਸੀ ਜਦਕਿ ਮਰਕੁਸ ਅਤੇ ਲੂਕਾ ਨੇ ਇਸ

ਨੂੰ ‘ਗਿਰਸੇਨੀਆਂ ਦਾ ਦੇਸ਼’ ਕਿਹਾ ਹੈ (ਮਰਕੁਸ 5:1; ਲੂਕਾ 8:26)। ਲੂਈਸ ਨੇ ਟਿੱਪਣੀ ਕੀਤੀ ਹੈ, ‘‘ਹੱਥਲਿਖਤਾਂ ਤੋਂ ਕਛਰਨਾਹੂਮ ਤੋਂ ਦੂਜੇ ਪਾਸੇ ਦੇ ਕੰਢੇ ਤੇ ਜਿੱਥੇ ਯਿਸੂ ਹੁਣੇ ਹੁਣੇ ਗਿਆ ਸੀ, ਥਾਂ ਦੇ ਨਾਂ ਦਾ ਪੱਕਾ ਪਤਾ ਨਹੀਂ ਲਗਦਾ।’’⁴ ਪੁਰਾਤਨ ਯੂਨਾਨੀ ਹੱਥਲਿਖਤਾਂ ਵਿਚ ‘‘ਗਿਰਸੇਨੀਆਂ,’’ ‘‘ਗਦਰੇਨੀਆਂ,’’ ਅਤੇ ‘‘ਗਰਗੋਸੀਨੀਆਂ’’ ਦੇ ਤਿੰਨ ਨਾਂ ਹਨ।⁵ ਇਹ ਨਾਂ ਗਰਾਸਾ, ਗਦਾਰਾ ਅਤੇ ਗਰਗੋਸਾ ਦੇ ਤਿੰਨ ਵੱਖੋ ਵੱਖ ਥਾਵਾਂ ਦਾ ਸੰਕੇਤ ਦਿੰਦੇ ਹਨ।

(1) ਗਰਾਸਾ ਜਿਸ ਨੂੰ ਹੁਣ ‘‘ਜਿਰਾਸ’’ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਦਿਕਾਪੁਲਿਸ ਦਾ ਇਕ ਸ਼ਹਿਰ ਸੀ। ਇਹ ਗਲੀਲ ਦੀ ਝੀਲ ਦੇ ਦੱਖਣ-ਦੱਖਣ ਪੂਰਵ ਤੋਂ ਪੈਂਤੀ ਮੀਲ ਸੀ ਅਤੇ ਸ਼ਾਇਦ ਵਚਨ ਵਿਚ ਦਿੱਤੇ ਵੇਰਵੇ ਨਾਲ ਮੇਲ ਨਹੀਂ ਖਾਂਦਾ।

(2) ਗਦਾਰਾ, ਦਿਕਾਪੁਲਿਸ ਦਾ ਇਕ ਹੋਰ ਸ਼ਹਿਰ, ਗਲੀਲ ਦੀ ਝੀਲ ਤੋਂ ਪੰਜ ਕੁ ਮੀਲ ਉੱਤਰ ਵਿਚ ਸੀ। ਇਸ ਨੂੰ ਯਰਮੁਕ ਦਰਿਆ ਦੇ ਦੱਖਣ ਵਿਚ ਕੁਮ ਕਵੇਸ ਦੇ ਨਾਂ ਨਾਲ ਪਛਾਣਿਆ ਗਿਆ ਹੈ। ਇਸ ਦਾ ਇਲਾਕਾ ਝੀਲ ਤਕ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ ਜੋ ਮੱਤੀ ਦੀ ਗੱਲ ‘‘ਗਦਰੀਨੀਆਂ ਦੇ ਦੇਸ਼’’ ਨਾਲ ਮੇਲ ਖਾਂਦਾ ਹੈ। ਇਸ ਵਿਚਾਰ ਨੂੰ ਜੋਸੇਫਸ ਦੇ ‘‘ਗਦਾਰਾ ਪਿੰਡ ... ਜੋ ... ਤਿਬਰਿਆਸ [ਦੀ ਝੀਲ] ਦੀਆਂ ਹੱਦਾਂ ਤੇ ਸਨ’’ ਦੇ ਹਵਾਲੇ ਤੋਂ ਹਮਾਇਤ ਮਿਲਦੀ ਹੈ। ਇਸ ਬਦਲ ਦੀ ਸਭ ਤੋਂ ਵੱਧ ਸੰਭਾਵਨਾ ਹੈ।

(3) ਗਰਗੋਸਾ ਝੀਲ ਦੇ ਪੂਰਵੀ ਕੰਢੇ ਤੇ ਵੱਸਿਆ ਸ਼ਹਿਰ ਸੀ। ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਲੋਕ ਇਸਨੂੰ ਪੂਰਵੀ ਕੰਢੇ ਤੇ ਕੇਂਦਰ ਦੇ ਥੋੜਾ ਉੱਤੇ, ਆਧੁਨਿਕ ਕਰਸੀ ਨਾਲ ਮਿਲਾਉਂਦੇ ਹਨ।⁶ 1970 ਦੇ ਦਹਾਕੇ ਵਿਚ ਕੀਤੀ ਗਈ ਖੁਦਾਈ ਵਿਚ ਪੰਜਵੀਂ ਸਦੀ ਦੇ ਬੇਸਿਲਕਾ ਨਾਲ ਜੋ ਇਸ ਮੋਅਜਜ਼ੇ ਨੂੰ ਯਾਦ ਰੱਖਣ ਲਈ ਬਣਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ, ਪੰਜਵੀਂ ਸਦੀ ਦਾ ਇਕ ਪਿੰਡ ਮਿਲਿਆ ਸੀ।⁷

ਮੱਤੀ ਦਾ ਵਿਰਤਾਂਤ ਭਾਵੇਂ ਇਹ ਕਹਿੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਯਿਸੂ ਨੂੰ ਇਸ ਇਲਾਕੇ ਵਿਚ ਭੂਤ ਚੰਬੜੇ ਦੇ ਮਨੁੱਖ ਮਿਲੇ, ਪਰ ਮਰਕੁਸ ਅਤੇ ਲੂਕਾ ਇੱਕੋ ਹੀ ਆਦਮੀ ਦੀ ਗੱਲ ਕਰਦੇ ਹਨ (ਮਰਕੁਸ 5:2; ਲੂਕਾ 8:27)। ਇੰਜੀਲ ਦੇ ਇਨ੍ਹਾਂ ਵਿਰਤਾਂਤਾਂ ਵਿਚ ਕੋਈ ਵੀ ਇਹ ਸਾਫ਼ ਨਹੀਂ ਕਹਿੰਦਾ ਕਿ ਇੱਕੋ ਹੀ ਆਦਮੀ ਸੀ, ਪਰ ਉਹ ਬਦਰੂਹਾਂ ਦੀ ਲਸ਼ਕਰ ਤੋਂ ਦੁਖੀ ਇਕ ਆਦਮੀ ਤੇ ਫ਼ੋਕਸ ਕਰਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਸਾਫ਼ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਉਸੇ ਦੀ ਗੱਲ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਇਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਮੱਤੀ 20:30-34 ਯਿਸੂ ਦੇ ਯਰੀਹੋ ਦੇ ਨੇੜੇ ਦੋ ਅੰਨ੍ਹਿਆਂ ਨੂੰ ਚੰਗਾਈ ਦੇਣ ਦੀ ਗੱਲ ਦੱਸਦਾ ਹੈ ਜਦਕਿ ਮਰਕੁਸ ਅਤੇ ਲੂਕਾ ਸਿਰਫ਼ ਇੱਕੋ ਦੀ ਗੱਲ ਕਰਦੇ ਹਨ (ਮਰਕੁਸ 10:46-52; ਲੂਕਾ 18:35-43)। ਇਨ੍ਹਾਂ ਭਿੰਨਤਾਵਾਂ ਵਿਚ ਸ਼ਾਇਦ ਸਿਵਾਏ ਇਸ ਦੇ ਕਿ ਲੂਕਾ ਨੇ ਵਧੇਰੇ ਨਾਟਕੀ ਸਾਹਮਣੇ ਨਾਲ ਗੱਲ ਲਿਖੀ ਹੈ, ਕੋਈ ਖ਼ਾਸ ਮਹੱਤਵ ਨਹੀਂ ਜੋੜਿਆ ਗਿਆ। ਹੈਰਾਨੀ ਦੀ ਗੱਲ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਕੋਈ ਭੂਤ ਚੰਬੜੇ ਅਜਿਹੇ ਬੰਦੇ ਤੇ ਧਿਆਨ ਦਵੇ ਜਿਹੜਾ ਸਭ ਤੋਂ ਸਿਰਕੱਢ ਹੋਵੇ।

ਇਹ ਦੋਵੇਂ ਬੰਦੇ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਭੂਤ ਚੰਬੜੇ ਹੋਏ ਸਨ ਭਾਵ ਜੋ ਬਦਰੂਹਾਂ ਦੇ ਵੱਸ ਵਿਚ ਸਨ। ਪੁਰਾਣੇ ਨੇਮ ਵਿਚ ਭੂਤ ਚੰਬੜਣ ਦੀਆਂ ਘਟਨਾਵਾਂ ਜੋ ਕਿਤੇ ਹੁੰਦੀਆਂ ਵੀ ਹੋਣ ਤਾਂ ਬਹੁਤ ਘੱਟ ਹੁੰਦੀਆਂ ਸਨ। ਇਹ ਪੱਕਾ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਭੂਤਾਂ ਨੇ ਇਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਗੱਲ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ ‘‘ਵੱਸ ਵਿਚ’’ ਕੀਤਾ ਸੀ ਜਾਂ ਨਹੀਂ (ਵੇਖੋ ਨਿਆਈਆਂ 9:23; 1 ਸਮੂਏਲ 16:14-23)। ਨਵੇਂ ਨੇਮ ਵਿਚ ਇੰਜੀਲ ਦੀਆਂ ਕਿਤਾਬਾਂ ਦੇ ਬਾਅਦ ਕੁਝ ਹੀ ਉਦਾਹਰਣਾਂ ਹਨ (ਰਸੂਲਾਂ ਦੇ ਕੰਮ 5:16; 8:7; 16:16-18; 19:11-16)। ਯਕੀਨਨ ਹੀ ਮੌਰਿਸ ਇਸ ਗੱਲ ਨਾਲ ਸਹਿਮਤ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਸੱਚ ਹੈ ਕਿ ‘‘ਬਾਈਬਲ ਵਿਚ ਭੂਤ ਚੰਬੜੇ ਹੋਣਾ ਯਿਸੂ ਦੇ ਦੇਹਧਾਰੀ ਹੋਣ ਦੇ ਵਕਤ ਉਸਦਾ ਵਿਰੋਧ ਕਰਨ ਵਾਲੀ ਬੁਰਿਆਈ ਦਾ ਇਕ ਭਾਗ ਹੈ।’’⁸ ਭੂਤ ਚੰਬੜੇ ਲੋਕ ਸਮਾਜ ਦੇ ਛੇਕੇ ਹੋਏ ਹੋਣ ਕਰਕੇ ਕਬਰਾਂ ਵਿਚ ਰਹਿੰਦੇ ਸਨ ਜੋ ‘‘ਮੁਰਦਿਆਂ ਦੀਆਂ ਹੱਡੀਆਂ ਅਤੇ ਹਰ ਪ੍ਰਕਾਰ ਦੀ ਪਲੀਤੀ ਨਾਲ ਭਰੀਆਂ ਹੋਈਆਂ

ਹੁੰਦੀਆਂ ਸਨ' (23:27)। ਉਹ ਐਡੇ ਕਰਕੇ ਹੁੰਦੇ ਸਨ ਅਤੇ ਇਹੀ ਗੱਲ ਕਿਸੇ ਲਈ ਉਸ ਇਲਾਕੇ ਵਿੱਚੋਂ ਦੀ ਨਿੱਕਲਣਾ ਨਾਮੁਮਕਿਨ ਬਣਾ ਦਿੰਦੀ ਸੀ। ਸ਼ਹਿਰ ਦੇ ਲੋਕਾਂ ਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਅੱਡ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਹੁੰਦਾ ਸੀ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਹਿੰਸਕ ਉਬਾਲ ਅਤੇ ਕੰਮਾਂ ਨੂੰ ਕਾਬੂ ਵਿਚ ਰੱਖਣ ਲਈ ਉਹ ਉਨ੍ਹਾਂ ਤੋਂ ਦੂਰ ਰਹਿੰਦੇ ਸਨ, ਪਰ ਕੋਈ ਫ਼ਾਇਦਾ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ ਸੀ (ਮਰਕੁਸ 5:3, 4; ਲੂਕਾ 8:29)।

ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਘੱਟੋ ਘੱਟ ਇਕ ਬੰਦਾ 'ਰਾਤ ਦਿਨ ਨਿੱਤ ਕਬਰਾਂ ਅਤੇ ਪਹਾੜਾਂ ਵਿਚ ਚੀਕਾਂ ਮਾਰਦਾ ਅਰ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਪੱਥਰਾਂ ਨਾਲ ਵੱਢਦਾ ਹੁੰਦਾ ਸੀ' (ਮਰਕੁਸ 5:5)। ਮਰਕੁਸ ਨੇ ਲਿਖਿਆ ਹੈ ਕਿ ਇਸ ਵਿਚਾਰੇ ਨੂੰ ਭੂਤਾਂ ਦਾ ਲਸ਼ਕਰ ਚੰਬੜਿਆ ਹੋਇਆ ਸੀ। ਜਦ ਯਿਸੂ ਨੇ ਉਸਦਾ ਨਾਂਅ ਪੁੱਛਿਆ ਤਾਂ ਜਵਾਬ ਮਿਲਿਆ, 'ਮੇਰਾ ਨਾਂਉ ਲਸ਼ਕਰ ਹੈ ਕਿਉਂ ਜੋ ਅਸੀਂ ਬਹੁਤ ਹਾਂ' (ਮਰਕੁਸ 5:9)। ਇਕ ਰੋਮੀ ਲਸ਼ਕਰ ਵਿਚ ਛੇ ਹਜ਼ਾਰ ਬੰਦੇ ਹੁੰਦੇ ਸਨ ਪਰ ਇਸ ਦਾ ਮਤਲਬ ਇਹ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਉਸ ਆਦਮੀ ਵਿਚ ਛੇ ਹਜ਼ਾਰ ਭੂਤ ਸਨ। 'ਲਸ਼ਕਰ' ਸ਼ਬਦ ਤੋਂ ਭਾਵ ਬਹੁਤ ਵੱਡੀ ਗਿਣਤੀ ਜਾਂ ਬਹੁਤ ਵੱਡੀ ਫੌਜ ਹੈ।

ਆਇਤ 29. ਯਿਸੂ ਨੂੰ ਵੇਖ ਕੇ ਉਹ ਆਦਮੀ 'ਦੌੜ ਕੇ ਆਇਆ ਅਤੇ ਉਹ ਨੂੰ ਮੱਥਾ ਟੇਕਿਆ' (ਮਰਕੁਸ 5:6)। 'ਮੱਥਾ ਟੇਕਿਆ' ਲਈ ਵਰਤੇ ਗਏ ਯੂਨਾਨੀ ਸ਼ਬਦ (*proskueo*) ਦਾ ਅਨੁਵਾਦ 'ਬੰਦਗੀ' ਵੀ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਸਜਦਾ ਕਰਨਾ ਸ਼ਰਧਾਂਜਲੀ ਜਾਂ ਭਗਤੀ ਵਿਖਾਉਣ ਦਾ ਆਮ ਇਜ਼ਹਾਰ ਸੀ (2:2 ਤੇ ਟਿੱਪਣੀਆਂ ਵੇਖੋ)। ਇਸ ਮਾਮਲੇ ਵਿਚ ਅਧੀਨ ਹੋਣ ਦਾ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਕੰਮ ਭੂਤਾਂ ਦਾ ਸੀ ਨਾ ਕਿ ਉਸ ਆਦਮੀ ਵੱਲੋਂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸਮਰਪਣ।

ਦੋਹਾਂ ਬੰਦਿਆਂ ਵਿਚਲੇ ਭੂਤ ਪੁਕਾਰ ਉੱਠੇ, '... ਹੇ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੇ ਪੁੱਤਰ ਤੇਰਾ ਸਾਡੇ ਨਾਲ ਕੀ ਕੰਮ?' ਉਹ ਇਕੱਲੇ ਰਹਿਣਾ ਚਾਹੁੰਦੇ ਸਨ ਭਾਵ ਯਿਸੂ ਨਾਲ ਕੋਈ ਵਾਸਤਾ ਨਹੀਂ ਰੱਖਣਾ ਚਾਹੁੰਦੇ ਸਨ। ਅਜਿਹੇ ਹੀ ਸਵਾਲ ਪਵਿੱਤਰ ਲਿਖਤ ਵਿਚ ਹੋਰ ਕਿਤੇ ਮਿਲਦੇ ਹਨ (ਨਿਆਈਆਂ 11:12; 2 ਸਮੁਏਲ 16:10; 19:22; 1 ਰਾਜਿਆਂ 17:18; 2 ਰਾਜਿਆਂ 3:13; 2 ਇਤਿਹਾਸ 35:21; ਮਰਕੁਸ 1:24; ਯੂਹੰਨਾ 2:4)।

ਇੰਜੀਲ ਦੇ ਤਿੰਨਾਂ ਸਹਿਦਰਸ਼ੀ ਵਿਰਤਾਂਤਾਂ ਵਿਚ ਲਿਖਿਆ ਹੈ ਕਿ ਭੂਤ ਖੁਦਾ ਅਤੇ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੇ ਪੁੱਤਰ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿਚ ਯਿਸੂ ਵਿਚ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਰੱਖਦੇ ਸਨ (8:29; ਮਰਕੁਸ 5:7; ਲੂਕਾ 8:28)। ਇਹ ਵੇਰਵਾ ਯਾਕੂਬ ਦੀ ਗੱਲ ਨਾਲ ਮੇਲ ਖਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ 'ਭੂਤ ਇਹੀ ਨਿਹਚਾ ਕਰਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਕੰਬਦੇ ਹਨ' (ਯਾਕੂਬ 2:19)। ਨਾ ਸਿਰਫ਼ ਭੂਤ ਯਿਸੂ ਨੂੰ ਖੁਦਾ ਦਾ ਪੁੱਤਰ ਮੰਨਦੇ ਸਨ ਬਲਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਉਸ ਨੂੰ ਖੁਦਾ ਦਾ ਪਵਿੱਤਰ ਪੁੱਤਰ ਹੋਣਾ ਵੀ ਮੰਨਿਆ (ਵੇਖੋ ਮਰਕੁਸ 1:24; 3:11; ਲੂਕਾ 4:41)।

ਭੂਤਾਂ ਨੇ ਯਿਸੂ ਤੋਂ ਪੁੱਛਿਆ, 'ਕੀ ਤੂੰ ਵੇਲਿਓਂ ਪਹਿਲਾਂ ਸਾਨੂੰ ਦੁੱਖ ਦੇਣ ਐਥੇ ਆਇਆ ਹੈ?' ਉਹ ਜਾਣਦੇ ਸਨ ਕਿ ਭਵਿੱਖ ਵਿਚ ਕਿਸੇ ਵਕਤ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਸਤਾਅ ਵਾਲੀ ਥਾਂ ਭੇਜ ਦਿੱਤਾ ਜਾਵੇਗਾ (ਵੇਖੋ 25:41)।

ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਯਿਸੂ ਨੂੰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ 'ਅਥਾਹ ਕੁੰਡ ਵਿਚ' (ਲੂਕਾ 8:31) ਨਾ ਭੇਜਣ ਦੀ ਬੇਨਤੀ ਕੀਤੀ। 'ਅਥਾਹ ਕੁੰਡ' ਦੇ ਅੰਗ੍ਰੇਜ਼ੀ ਸ਼ਬਦ "abyss" ਯੂਨਾਨੀ ਭਾਸ਼ਾ ਦੇ ਸ਼ਬਦ *abussos* ਦਾ ਬਦਲਵਾਂ ਰੂਪ ਹੈ ਜਿਸ ਦਾ ਅਰਥ ਹੈ 'ਨਾਪੀ ਨਾ ਜਾਣ ਵਾਲੀ ਡੂੰਘਿਆਈ'। ਇਸ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਉਸ ਥਾਂ ਲਈ ਕੀਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਜਿੱਥੇ ਬਦਰੂਹਾਂ ਆਖਰੀ ਨਿਆਂ ਤਕ ਲਈ ਬੰਦ ਹਨ (ਵੇਖੋ 2 ਪਤਰਸ 2:4; ਯਹੂਦਾ 6)। KJV ਵਿਚ ਆਮ ਤੌਰ ਤੇ ਇਸ ਸ਼ਬਦ ਦਾ ਅਨੁਵਾਦ 'ਅਥਾਹ ਕੁੰਡ' ਹੀ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ। ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਦੀ ਪੋਥੀ ਵਿਚ ਅਥਾਹ ਕੁੰਡ ਨੂੰ ਡੂੰਘਾ, ਪੂੰਝੇ ਦੀ ਮੋਟੀ ਚਾਦਰ ਅਤੇ ਖ਼ਤਰਨਾਕ ਜਾਨਵਰਾਂ ਵਾਲਾ ਹਨੇਰੇ ਨਾਲ ਭਰਿਆ ਖੂਹ ਹੈ। ਇਸ ਨੂੰ ਸੰਗਲਾਂ ਨਾਲ ਬੱਧਾ ਅਤੇ ਤਾਲਾਬੰਦ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ। ਖੁਦਾ ਦੇ ਇਕ ਫ਼ਰਿਸ਼ਤੇ ਨੂੰ ਇਸ ਵਿਚ ਆਉਣ ਵਾਲੇ ਅਤੇ ਜਾਣ ਵਾਲਿਆਂ ਤੇ ਕਾਬੂ ਰੱਖਣ ਲਈ ਕੁੰਜੀ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਹੈ (ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਦੀ ਪੋਥੀ 9:1, 2, 11; 11:7; 17:8; 20:1,

3)। ਭੂਤਾਂ ਨੂੰ ਡਰ ਸੀ ਕਿ ਯਿਸੂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਠਹਿਰਾਏ ਹੋਏ ਸਮੇਂ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਸਜ਼ਾ ਦੇ ਕੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਅਥਾਹ ਕੁੰਡ ਵਿਚ ਸੁੱਟ ਰਿਹਾ ਹੈ।

ਆਇਤ 30. ਯਿਸੂ ਤੋਂ ਅਤੇ ਭੂਤ ਚੰਬੜੇ ਬੰਦਿਆਂ ਤੋਂ ਬੋੜੀ ਹੀ ਦੂਰ ਬਹੁਤ ਸਾਰਿਆਂ ਸੂਰਾਂ ਦਾ ਇੱਜ਼ਤ ਚੁਗਦਾ ਸੀ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਗਿਣਤੀ ‘ਦੇ ਕੁ ਹਜ਼ਾਰ’ ਸੀ (ਮਰਕੁਸ 5: 13)। ਇਸ ਇਲਾਕੇ ਵਿਚ ਕੁਝ ਅਬਾਦੀ ਗੈਰਕੌਮਾਂ (ਅਸੂਰੀਆਂ) ਦੀ ਸੀ,⁹ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਸੂਰ ਪਾਲਣ ਲਈ ਯਹੂਦੀਆਂ ਨਾਲੋਂ ਕਿਤੇ ਵੱਧ ਝੁਕਾਅ ਹੁੰਦਾ ਹੋਵੇਗਾ (7: 6 ਤੇ ਟਿੱਪਣੀਆਂ ਵੇਖੋ)। ਰੱਬੀਆਂ ਦੀ ਇਕ ਰਵਾਇਤ ਦੇ ਮੁਤਾਬਿਕ ਇਸਰਾਏਲ ਦੇਸ਼ ਵਿਚ ਯਹੂਦੀ ਲੋਕ ‘ਕਿਤੇ ਵੀ ਸੂਰ ਨਾ ਪਾਲਣ।’¹⁰

ਆਇਤਾਂ 31, 32. ਭੂਤਾਂ ਨੇ ਯਿਸੂ ਨੂੰ ਖੁਦਾ ਦੇ ਪੁੱਤਰ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿਚ ਪਛਾਣਿਆ ਹੀ ਨਹੀਂ (8: 29), ਬਲਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਇਹ ਵੀ ਪਤਾ ਸੀ ਕਿ ਉਸ ਕੋਲ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਕੱਢਣ ਦੀ ਸ਼ਕਤੀ ਹੈ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਯਿਸੂ ਅੱਗੇ ਬੇਨਤੀ ਕੀਤੀ, ‘ਜੇ ਤੂੰ ਸਾਨੂੰ ਕੱਢਦਾ ਹੈਂ ਤਾਂ ਸਾਨੂੰ ਸੂਰਾਂ ਦੇ ਇੱਜ਼ਤ ਵਿਚ ਘੱਲ ਦਿਹ।’ ਡੋਨਲਡ ਏ. ਹੈਗਨਰ ਨੇ ਇਕ ਉਪਯੋਗੀ ਚਿਤਾਵਨੀ ਦਿੱਤੀ ਹੈ:

ਇੱਥੇ ਪਾਠਕ ਬਿਨਾਂ ਸ਼ੱਕ ਦੇ ਵਚਨ ਦੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਸਵਾਲਾਂ ਵਿਚ ਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਜਿਸ ਨਾਲ ਟੀਕਾਕਾਰ ਜਵਾਬ ਦੇਣ ਲਈ ਸਹੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਨਾਲ ਤਿਆਰ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਭੂਤਾਂ ਨੇ ਇਹ ਬੇਨਤੀ ਕਿਉਂ ਕੀਤੀ (ਆਇਤ 31)? ਯਿਸੂ ਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਬੇਨਤੀ ਕਿਉਂ ਮੰਨੀ (ਆਇਤ 32)? ਅਤੇ ਸੂਰਾਂ ਦੇ ਇੱਜ਼ਤ ਦੇ ਡੁੱਬ ਜਾਣ ਤੇ ਭੂਤਾਂ ਦਾ ਕੀ ਬਣਿਆ (ਆਇਤ 32)? ਭੂਤਾਂ ਦੇ ਮਾਨਸਿਕ ਅਤੇ ਅਲੌਕਿਕ ਸੰਸਾਰ ਦੇ ਗਿਆਨ ਦੇ ਬਗੈਰ ਇਨ੍ਹਾਂ ਅਤੇ ਹੋਰ ਅਜਿਹੇ ਸਵਾਲਾਂ ਦਾ ਅੰਦਾਜ਼ਾ ਲਾਉਣਾ ਸਿਰਫ਼ ਤੁੱਕਾ ਹੀ ਹੈ।¹¹

ਭੂਤਾਂ ਦੀ ਸੂਰਾਂ ਵਿਚ ਜਾਣ ਦੀ ਬੇਨਤੀ ਸੰਭਵ ਤੌਰ ਤੇ ਅਥਾਹ ਕੁੰਡ ਤੋਂ ਬਚਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਸੀ। ਸੂਰਾਂ ਵਿਚ ਜਾਣਾ ਉਸ ਕੈਦ ਨਾਲੋਂ ਬੇਹਤਰ ਸੀ! ਮੱਤੀ 12: 43-45 ਵੀ ਇਹੀ ਸੰਕੇਤ ਦਿੰਦਾ ਲਗਦਾ ਹੈ ਕਿ ਅਸ਼ੁੱਧ ਆਤਮਾਵਾਂ ਨੂੰ ਉਦੋਂ ਤਕ ਕੋਈ ਚੈਨ ਨਹੀਂ ਮਿਲ ਸਕਦਾ ਸੀ ਜਦ ਤਕ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਕੋਈ ਸਰੀਰ ਨਾ ਮਿਲਦਾ। ਪਰ ਭੋਲੀ ਜਿਹੀ ਲੱਗਣ ਵਾਲੀ ਬੇਨਤੀ ਵਿਚ ਦੁਸ਼ਟਤਾ ਦੀ ਭੁੱਖ ਮਿਲ ਸਕਦੀ ਹੈ। ਭਲਾ ਸੂਰਾਂ ਵਿਚ ਜਾਣ ਲਈ ਕਹਿਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਕੋਈ ਤਬਾਹਕੁੰਨ ਇੱਛਾ ਸੀ? ਭਲਾ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਇੱਛਾ ਇਹ ਜਾਣਦੇ ਹੋਏ ਕਿ ਅਜਿਹਾ ਕਰਨ ਨਾਲ ਲੋਕ ਯਿਸੂ ਦੇ ਖਿਲਾਫ਼ ਹੋ ਜਾਣਗੇ, ਸੂਰਾਂ ਦੇ ਇਸ ਵੱਡੇ ਇੱਜ਼ਤ ਨੂੰ ਬਰਬਾਦ ਕਰਨ ਦੀ ਹੋ ਸਕਦੀ ਹੈ? ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਇਹ ਇਰਾਦਾ ਹੋਵੇ ਜਾਂ ਨਾ, ਪਰ ਯਕੀਨੀ ਤੌਰ ਤੇ ਹੋਇਆ ਇਹੀ।

ਪ੍ਰਭੂ ਦੇ ਸਿੱਧੇ ਜਿਹੇ ਇਕ ਲਫ਼ਜ਼ੀ ਹੁਕਮ ‘ਜਾਓ’ ਨਾਲ ਭੂਤ ਸੂਰਾਂ ਵਿਚ ਜਾ ਵੜੇ। ਪ੍ਰਤੀਕਿਰਿਆ ਨਾਟਕੀ ਸੀ ਕਿਉਂਕਿ ਪਾਗਲ ਹੋਇਆ ਸੂਰਾਂ ਦਾ ਇੱਜ਼ਤ ਝੀਲ ਵਿਚ ਜਾ ਪਿਆ ਅਤੇ ਪਾਣੀ ਵਿਚ ਡੁੱਬ ਕੇ ਮਰ ਗਿਆ। ਬਾਅਦ ਵਿਚ ਭੂਤਾਂ ਦਾ ਕੀ ਬਣਿਆ, ਸਾਨੂੰ ਨਹੀਂ ਪਤਾ। ਅਸੀਂ ਐਨਾਂ ਪੱਕਾ ਕਹਿ ਸਕਦੇ ਹਾਂ ਕਿ ਉਹ ਦੁਸ਼ਟ ਰੂਹਾਨੀ ਜੀਵ ਸਨ ਇਸ ਕਰਕੇ ਡੁੱਬ ਕੇ ਨਸ਼ਟ ਨਹੀਂ ਹੋਏ ਹੋਣਗੇ। ਜੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਪਤਾ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਨਸ਼ਟ ਹੋ ਸਕਦੇ ਹਨ ਤਾਂ ਉਹ ਝੀਲ ਵਿਚ ਸੂਰਾਂ ਨੂੰ ਨਾ ਲਿਜਾਂਦੇ। ਭੂਤ ਸੁਭਾਅ ਤੋਂ ਵਿਨਾਸ਼ਕਾਰੀ ਭਾਵੇਂ ਸਨ, ਪਰ ਉਹ ਆਪਣਾ ਨਾਸ਼ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਨਹੀਂ ਸਨ।

ਆਇਤ 33. ਚੁਗਾਉਣ ਵਾਲੇ ਜ਼ਾਹਿਰ ਤੌਰ ਤੇ ਮਾਲਿਕ ਨਹੀਂ ਸਨ ਬਲਕਿ ਮਾਲਕਾਂ ਵਾਸਤੇ ਇਸ ਵੱਡੇ ਇੱਜ਼ਤ ਨੂੰ ਚੁਗਾਉਣ ਦੀ ਜ਼ਿੰਮੇਵਾਰੀ ਦੇਣ ਲਈ ਦਿਹਾੜੀ ਤੇ ਕੰਮ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਮਜ਼ਦੂਰ ਸਨ। ਇਹ ਇਲਾਕਾ ਗੈਰਕੌਮਾਂ ਦਾ ਇਲਾਕਾ ਸੀ, ਜਿਸ ਕਰਕੇ ਸੂਰ ਆਮ ਤੌਰ ਤੇ ਅਮੀਰ ਗੈਰਕੌਮ ਲੋਕਾਂ ਕੋਲ ਹੁੰਦੇ ਹੋਣਗੇ ਜਿਹੜੇ ਦੂਜਿਆਂ ਨੂੰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਦੇਖਭਾਲ ਲਈ ਮਜ਼ਦੂਰੀ ਤੇ ਲਾਉਂਦੇ ਹੋਣਗੇ।

ਬੇਸ਼ੱਕ ਜੇ ਕੁਝ ਵੀ ਹੋਇਆ ਉਸ ਤੋਂ ਸਹਿਮ ਕੇ ਚੁਗਾਉਣ ਵਾਲੇ ਨੱਠੇ ਅਤੇ ਨਗਰ ਵਿਚ ਜਾ

ਕੇ ਸਾਰੀ ਵਾਰਤਾ ਸੁਣਾ ਦਿੱਤੀ। ਯਕੀਨਨ ਹੀ ਉਹ ਹੁਣੇ ਹੁਣੇ ਨਸ਼ਟ ਹੋਏ ਸੂਰਾਂ ਦੇ ਵੱਡੇ ਇੱਜ਼ਤ ਦੀ ਮਾਲੀ ਜ਼ਿੰਮੇਵਾਰੀ ਨਹੀਂ ਲੈਣਾ ਚਾਹੁੰਦੇ ਸਨ। ਚਰਾਉਣ ਵਾਲਿਆਂ ਨੇ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਭੂਤਾਂ ਵਾਲਿਆਂ ਦੀ ਵਿਥਿਆ ਵੀ ਸੁਣਾ ਦਿੱਤੀ।

ਆਇਤ 34. ਚੁਗਾਉਣ ਵਾਲਿਆਂ ਦੀਆਂ ਗੱਲਾਂ ਸੁਣ ਕੇ ਹਲਚਲ ਮੱਚ ਗਈ ਅਤੇ ਸਾਰਾ ਨਗਰ ਯਿਸੂ ਨੂੰ ਮਿਲਣ ਨੂੰ ਨਿੱਕਲਿਆ। ਉਹ ਨੂੰ ਪਾ ਕੇ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਕੀ ਲੱਭਾ? ਉਸ ਆਦਮੀ ਨੂੰ ਜਿਸ ਉੱਤੇ ਸਾਰਿਆਂ ਦਾ ਧਿਆਨ ਸੀ, ਬੇਸ਼ੱਕ ਦੂਜਾ ਵੀ ਉਹਦੇ ਨਾਲ ਸੀ, ‘‘ਕੱਪੜੇ ਪਹਿਨੀ ਅਤੇ ਸੁਰਤ ਸੰਭਾਲੀ ਬੈਠਾ’’ ਵੇਖਿਆ (ਮਰਕੁਸ 5:15)। ਯਿਸੂ ਨੇ ਜਿਵੇਂ ਤੁਫ਼ਾਨ ਨੂੰ ਬੰਸ਼ਿਆ ਸੀ (8:26), ਉਵੇਂ ਹੀ ਉਸ ਨੇ ਇਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਖੁੰਘਾਰ ਬੰਦਿਆਂ ਦੀਆਂ ਜ਼ਿੰਦਗੀਆਂ ਵਿਚ ਵੀ ਸ਼ਾਂਤੀ ਲੈ ਆਂਦੀ ਸੀ।

ਲੋਕਾਂ ਨੇ ਯਿਸੂ ਕੋਲ ਆਉਣ ਦੇ ਬਾਅਦ ਆਪ ਉਹਦੀਆਂ ਮੰਨਤਾਂ ਕੀਤੀਆਂ ਜੋ ਸਾਡੀ ਹੱਦੋਂ ਬਾਹਰ ਨਿੱਕਲ ਜਾਓ। ਇਕ ਪਾਸੇ ਜਿੱਥੇ ਲੋਕਾਂ ਦਾ ਮੰਨਣਾ ਹੈ ਕਿ ਸੂਰਾਂ ਦੇ ਹੋਏ ਨੁਕਸਾਨ ਤੋਂ ਲੋਕ ਪਰੇਸ਼ਾਨ ਹੋ ਗਏ ਸਨ, ਉੱਥੇ ਹੀ ਮਰਕੁਸ ਦਾ ਵਿਰਤਾਂਤ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਚਿੰਤਾਂ ਦੇ ਇਕ ਹੋਰ ਕਾਰਣ ਦਾ ਸੰਕੇਤ ਦਿੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਯਿਸੂ ਦੀ ਡਾਹਢੀ ਸ਼ਕਤੀ ਤੋਂ ‘‘ਡਰ ਗਏ’’ ਸਨ (ਮਰਕੁਸ 5:15)। ਸਾਬਕਾ ਭੂਤ ਚੰਬੜੇ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਵੇਖ ਕੇ ਅਤੇ ਝੀਲ ਵਿਚ ਤੈਰਦੀਆਂ ਸੂਰਾਂ ਦੀਆਂ ਲਾਸ਼ਾਂ ਨੂੰ ਵੇਖ ਕੇ ਵੀ ਚੁਗਾਉਣ ਵਾਲਿਆਂ ਦੀ ਗਵਾਹੀ ਨੂੰ ਮੰਨਣ ਲਈ ਲੋਕ ਮਜ਼ਬੂਰ ਸਨ।

ਮਰਕੁਸ ਨੇ ਇਹ ਵੀ ਲਿਖਿਆ ਹੈ ਕਿ ਹੁਣੇ ਹੁਣੇ ਤੰਦਰੁਸਤ ਹੋਏ ਆਦਮੀ ਤੋਂ ਪੁੱਛਿਆ ਕਿ ਉਹ ‘‘ਉਸਦੇ ਨਾਲ’’ ਰਹਿ ਸਕਦਾ ਹੈ (ਮਰਕੁਸ 5:18)। ਪ੍ਰਭੂ ਨੇ ਜਵਾਬ ਦਿੱਤਾ, ‘‘ਆਪਣੇ ਘਰ ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਸਾਕਾਂ ਕੋਲ ਜਾਹ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਦੱਸੋ ਜੋ ਪ੍ਰਭੂ ਨੇ ਤੇਰੇ ਲਈ ਕੇਡੇ ਕੰਮ ਕੀਤੇ ਹਨ ਅਰ ਤੇਰੇ ਉੱਤੇ ਦਯਾ ਕੀਤੀ’’ (ਮਰਕੁਸ 5:19)। ਜਿਸ ਕਰਕੇ ਉਹ ਬੰਦਾ ਚਲਿਆ ਗਿਆ ਅਰ ਇਕਾਪੁਲਿਸ ਵਿਚ ਪ੍ਰਚਾਰ ਕਰਨ ਲੱਗਾ ਕਿ ਯਿਸੂ ਨੇ ਮੇਰੇ ਲਈ ਏਡੇ ਕੰਮ ਕੀਤੇ ਤਾਂ ਸਾਰੇ ਲੋਕ ਹੈਰਾਨ ਹੋਏ (ਮਰਕੁਸ 5:20)।

ਅਧਰੰਗੀ ਨੂੰ ਚੰਗਾ ਕਰਨਾ (9:1-8)

¹ਉਹ ਬੇੜੀ ਉੱਤੇ ਚੜ੍ਹ ਕੇ ਪਾਰ ਲੰਘਿਆ ਅਰ ਆਪਣੇ ਨਗਰ ਵਿਚ ਆਇਆ ²ਅਤੇ ਵੇਖੇ ਇਕ ਮੰਜੀ ਉੱਤੇ ਪਏ ਹੋਏ ਅਧਰੰਗੀ ਨੂੰ ਉਸ ਕੋਲ ਲਿਆਏ ਅਤੇ ਯਿਸੂ ਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਨਿਹਚਾ ਵੇਖ ਕੇ ਉਸ ਅਧਰੰਗੀ ਆਖਿਆ, ਹੇ ਪੁੱਤਰ ਹੌਂਸਲਾ ਰੱਖ? ਤੇਰੇ ਪਾਪ ਮਾਫ਼ ਹੋਏ। ³ਅਤੇ ਵੇਖੋ ਕਈਆਂ ਗ੍ਰੰਥੀਆਂ ਨੇ ਆਪਣੇ ਮਨ ਵਿਚ ਕਿਹਾ ਜੋ ਇਹ ਕੁਫ਼ਰ ਬਕਦਾ ਹੈ। ⁴ਤਾਂ ਯਿਸੂ ਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਸੋਚ ਵਿਚਾਰ ਮਲੂਮ ਕਰ ਕੇ ਆਖਿਆ, ਤੁਸੀਂ ਕਾਹਨੂੰ ਆਪਣੇ ਮਨ ਵਿਚ ਬੁਰੇ ਵਿਚਾਰ ਕਰਦੇ ਹੋ? ⁵ਭਲਾ, ਕਿਹੜੀ ਗੱਲ ਸੁਖਾਲੀ ਹੈ, ਇਹ ਕਹਿਣਾ ਜੋ ਤੇਰੇ ਪਾਪ ਮਾਫ਼ ਹੋਏ ਯਾ ਇਹ ਕਹਿਣਾ ਭਈ ਉੱਠ ਅਤੇ ਤੁਰ? ⁶ਪਰ ਇਸ ਲਈ ਜੋ ਤੁਸੀਂ ਜਾਣੋ ਜੋ ਮਨੁੱਖ ਦੇ ਪੁੱਤਰ ਨੂੰ ਧਰਤੀ ਉੱਤੇ ਪਾਪ ਮਾਫ਼ ਕਰਨ ਦਾ ਇਖ਼ਤਿਆਰ ਹੈ ਤਦ ਉਸਨੇ ਅਧਰੰਗੀ ਨੂੰ ਕਿਹਾ, ਉੱਠ ਆਪਣੀ ਮੰਜੀ ਚੁੱਕ ਕੇ ਘਰ ਚੱਲਿਆ ਜਾਹ ⁷ਤਾਂ ਉਹ ਉੱਠ ਕੇ ਆਪਣੇ ਘਰ ਨੂੰ ਤੁਰ ਗਿਆ ⁸ਅਤੇ ਭੀੜ ਇਹ ਵੇਖ ਕੇ ਡਰ ਗਈ ਅਰ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੀ ਵਡਿਆਈ ਕੀਤੀ ਜੋ ਉਹ ਨੇ ਮਨੁੱਖਾਂ ਨੂੰ ਐਨਾ ਇਖ਼ਤਿਆਰ ਦਿੱਤਾ।

ਦ੍ਰਿਸ਼ਟਾਂਤ ਇਕ ਸ਼ਹਿਰ ਦੇ ਕਮਰੇ ਵਿਚ ਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਜਿੱਥੇ ਯਿਸੂ ਨੇ ਅਧਰੰਗ ਦੇ ਮਾਰੇ ਇਕ ਬੰਦੇ ਨੂੰ ਚੰਗਿਆਈ ਦੇ ਉਸਦੇ ਪਾਪ ਮਾਫ਼ ਕੀਤੇ ਸਨ। ਯਹੂਦੀ ਆਗੂਆਂ ਨੇ ਉਸ ਉੱਤੇ ਕੁਫ਼ਰ ਦਾ ਇਲਜ਼ਾਮ ਲਾਇਆ ਸੀ ਪਰ ਲੋਕ ਉਸਦੇ ਅਚੰਭੇ ਕੰਮਾਂ ਤੇ ਹੈਰਾਨ ਹੁੰਦੇ ਅਤੇ ਖੁਦਾ ਨੂੰ ਵਡਿਆਈ ਦਿੰਦੇ ਸਨ।

ਆਇਤ 1. ਜ਼ਬਰਦਸਤ ਮੇਅਜਜ਼ੇ ਦੇ ਬਾਵਜੂਦ ਜਿਹੜਾ ਉਸਨੇ ਗਦਾਰਾ ਵਿਚ ਕੀਤਾ ਸੀ ਪੂਰਾ ਸ਼ਹਿਰ ਯਿਸੂ ਨੂੰ ਉਸ ਇਲਾਕੇ ਵਿੱਚੋਂ ਚਲੇ ਜਾਣ ਲਈ ਕਹਿਣ ਲੱਗਾ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਗੱਲ ਮੰਨਦੇ ਹੋਏ ਉਹ ਇਕ ਛੋਟੀ ਬੇੜੀ ਉੱਤੇ ਚੜ੍ਹ ਕੇ ਪਾਰ ਲੰਘਿਆ। ‘ਬੇੜੀ’ ਅਤੇ ‘ਝੀਲ’ ਦੇ ਪਾਰ ਜਾਣ ਦੇ ਅਜਿਹੇ ਹੀ ਹਵਾਲੇ ਪਿਛਲੇ ਅਧਿਆਇ ਵਿਚ ਮਿਲਦੇ ਹਨ (8: 18, 23, 28), ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਤੋਂ ਸੰਕੇਤ ਮਿਲਦਾ ਹੈ ਕਿ ਯਿਸੂ ਝੀਲ ਦੇ ਨੇੜੇ ਵੱਸੇ ਸ਼ਹਿਰਾਂ ਵਿਚ ਆਉਂਦਾ ਜਾਂਦਾ ਰਹਿੰਦਾ ਸੀ।

ਯਿਸੂ ਝੀਲ ਦੇ ਪੂਰਬ ਵੱਲੋਂ ਜੋ ਮੁੱਖ ਤੌਰ ਤੇ ਗੈਰਕੌਮਾਂ ਦੀ ਅਬਾਦੀ ਵਾਲਾ ਇਲਾਕਾ ਸੀ, ਪੱਛਮ ਵੱਲ ਨੂੰ ਮੁੜ ਆਇਆ ਜੋ ਮੁੱਖ ਤੌਰ ਤੇ ਯਹੂਦੀਆਂ ਦੀ ਬਹੁਗਿਣਤੀ ਵਾਲਾ ਇਲਾਕਾ ਸੀ। ਇਸ ਵਕਤ ਉਹ ਆਪਣੇ ਨਗਰ ਵਿਚ ਆਇਆ ਜੋ ਗਲੀਲ ਦੀ ਝੀਲ ਦੇ ਉੱਤਰੀ ਪੱਛਮੀ ਕੰਢੇ ਵੱਸੇ ਕਫ਼ਰਨਾਹੂਮ ਨੂੰ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਹੈ (4: 13 ਤੇ ਟਿੱਪਣੀਆਂ ਵੇਖੋ)। ਪਹਿਲਾਂ ਵਾਂਗ ਹੀ ਇਸ ਵਾਰ ਵੀ ਉਹ ਪਤਰਸ ਅਤੇ ਉਸਦੇ ਪਰਿਵਾਰ ਨਾਲ ਰਿਹਾ ਹੋਵੇਗਾ (8: 5, 14; ਮਰਕੁਸ 1: 21, 29; 2: 1)।

ਆਇਤ 2. ਪਹਿਲਾਂ ਯਿਸੂ ਨੇ ਕਫ਼ਰਨਾਹੂਮ ਤੋਂ ਜਾਂਦਿਆਂ, ‘ਭੀੜ ਦੇ ਦਬਾਅ ਕਰਕੇ ਅਤੇ ਸ਼ਾਇਦ ਸਰੀਰਕ ਥਕਾਵਟ ਕਰਕੇ ਅਜਿਹਾ ਕੀਤਾ ਹੋਵੇਗਾ’ (8: 18; ਵੇਖੋ ਮਰਕੁਸ 1: 35-38; ਲੂਕਾ 5: 15, 16)। ਪਰ ਉਹ ‘ਆਪਣੇ ਨਗਰ ਵਿਚ’ ਮੁੜ ਆਇਆ। ਉਸਦੇ ਆਉਣ ਦੀ ਖ਼ਬਰ ਅੱਗ ਵਾਂਗ ਫੈਲ ਗਈ। ਇਕ ਵਾਰ ਫੇਰ ਉਹਦੇ ਕੋਲ ਚੰਗਿਆਈ ਲਈ ਬੀਮਾਰਾਂ ਨੂੰ ਲਿਆਉਂਦੇ ਹੋਏ ਭੀੜ ਉਹਦੇ ਆਲੇ ਦੁਆਲੇ ਜਮ੍ਹਾਂ ਹੋ ਗਈ ਅਤੇ ਖੁਦਾ ਦਾ ਬੜਾ ਰਹਿਮ ਵਿਖਾਉਂਦੇ ਹੋਏ ਉਸ ਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਉੱਤੇ ਕਿਰਪਾ ਕੀਤੀ (9: 8; ਮਰਕੁਸ 2: 1, 2; ਲੂਕਾ 5: 15)।

ਮੱਤੀ ਸਾਨੂੰ ਮੰਜੀ ਉੱਤੇ ਪਏ ਅਧਰੰਗੀ ਨੂੰ ਚੰਗਿਆਈ ਦੇਣ ਨੂੰ ਐਨੇ ਵਿਸਤਾਰ ਨਾਲ ਨਹੀਂ ਦੱਸਦਾ ਜਿੰਨਾਂ ਵਿਸਤਾਰ ਨਾਲ ਦੂਜੇ ਦੋ ਸਹਿਦਾਰੀ ਵਿਰਤਾਂਤ ਦੱਸਦੇ ਹਨ (ਮਰਕੁਸ 2: 1-12; ਲੂਕਾ 5: 17-26)। ਜ਼ਾਹਿਰ ਹੈ ਕਿ ਉਸ ਦੇ ਅਧਰੰਗ ਦੀ ਬੀਮਾਰੀ ਐਨੀ ਖ਼ਤਰਨਾਕ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਉੱਥੋਂ ਤਕ ਜਿੱਥੇ ਯਿਸੂ ਸੀ, ਆਪਣੇ ਆਪ ਚੱਲ ਕੇ ਨਹੀਂ ਜਾ ਸਕਦਾ ਸੀ।

ਜਦ ਇਸ ਬੰਦੇ ਨੂੰ ਚਾਰ ਦੋਸਤ ਜਾਂ ਪਰਿਵਾਰ ਦੇ ਲੋਕ ਉਸ ਕੋਲ ਲਿਆਏ ਤਾਂ ਮਰਕੁਸ ਅਤੇ ਲੂਕਾ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਕਿ ਉਹ ਬਹੁਤ ਭੀੜ ਹੋਣ ਕਰਕੇ ਯਿਸੂ ਕੋਲ ਨਹੀਂ ਜਾ ਸਕੇ (ਮਰਕੁਸ 2: 4, 5; ਲੂਕਾ 5: 19)। ਹੁਸ਼ਿਆਰੀ ਨਾਲ ਉਹ ਛੱਤ ਉੱਤੇ ਚਲੇ ਗਏ, ਜੋ ਕਿ ਚੌਰਸ ਹੋਵੇਗੀ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਛੱਤ ਵਿੱਚੋਂ ਖਾਨੇ ਕੱਢਦੇ ਹੋਏ ਉਸਨੂੰ ਖੋਲ੍ਹ ਦਿੱਤਾ। ਉਸ ਆਦਮੀ ਨੂੰ ਯਿਸੂ ਤਕ ਪਹੁੰਚਾਉਣ ਦੀ ਕਾਢ ਕੱਢਣ ਦੇ ਬਾਅਦ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਉਸ ਨੂੰ ਛੱਤ ਵਿੱਚੋਂ ਉਸ ਥਾਂ ਤੇ ਲਮਕਾ ਦਿੱਤਾ ਜਿੱਥੇ ਯਿਸੂ ਬੈਠਾ ਹੋਇਆ ਸੀ (ਮਰਕੁਸ 2: 3, 4; ਲੂਕਾ 5: 18, 19)।

ਉਨ੍ਹਾਂ ਚਾਰਾਂ ਦੀ ਅਤੇ ਉਸ ਬੀਮਾਰ ਦੀ ਨਿਹਚਾ ਤੋਂ ਪ੍ਰਭਾਵਿਤ ਹੋ ਕੇ ਯਿਸੂ ਦੇ ਮੂੰਹੋਂ ਉਸ ਆਦਮੀ ਲਈ ਨਿਕਲੇ ਇਹ ਸ਼ਬਦ ਸਨ ਕਿ ‘ਹੇ ਪੁੱਤਰ, ਹੌਂਸਲਾ ਰੱਖ!’ ‘ਹੌਂਸਲਾ ਰੱਖ’ ਲਈ ਇੱਥੇ ਵਰਤਿਆ ਗਿਆ ਯੂਨਾਨੀ ਸ਼ਬਦ (*tharseo*) ਅਜਿਹੀ ਸੋਚ ਦਾ ਸੰਕੇਤ ਦਿੰਦਾ ਹੈ ਜੋ ਡਰ ਨੂੰ ਕੱਢ ਦਿੰਦੀ ਹੈ। ਪ੍ਰਭੂ ਉਸਨੂੰ ਕਹਿ ਰਿਹਾ ਸੀ ਨਾ ਡਰ। ਅਧਰੰਗੀ ਕੋਲ ਯਕੀਨੀ ਤੌਰ ਤੇ ਡਰਨ ਦਾ ਕਾਰਣ ਸੀ ਕਿਉਂਕਿ ਉਸਦੀ ਵਿਗੜਦੀ ਸਿਹਤ, ਉਸਦੇ ਦੋਸਤਾਂ ਵੱਲੋਂ ਉਸ ਨਾਲ ਕੀਤੇ ਜਾਣ ਵਾਲੇ ਕੰਮ ਤੇ ਇਸ ਵੱਡੀ ਭੀੜ ਦੀ ਪ੍ਰਤੀਕਿਰਿਆ ਅਤੇ ਸਭ ਤੋਂ ਵੱਧ ਕੇ ਉਹਦੇ ਅੱਗੇ ਹੋਣਾ ਸੀ ਜਿਸ ਵਿਚ ਐਨੀ ਸ਼ਕਤੀ ਹੈ।

‘ਹੇ ਪੁੱਤਰ’ ਲਈ ਸ਼ਬਦ (*teknon*) ਦਾ ਅਨੁਵਾਦ ‘ਬੱਚਾ’ (NJB) ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ। CEV ਵਿਚ ਇਸ ਦਾ ਅਨੁਵਾਦ ‘ਦੋਸਤ’ ਹੈ। ਇਸ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕਿਸੇ ਵੀ ਉਮਰ ਜਾਂ ਲਿੰਗ ਦੇ ਬੱਚੇ ਲਈ ਜਾਂ ਕਿਸੇ ਵੀ ਬੰਦੇ ਲਈ ਜਿਹੜਾ ਨੇੜੇ ਹੋਵੇ ਜਾਂ ਨਿੱਜੀ ਸਬੰਧ ਵਾਲਾ ਹੋਵੇ ਕੀਤੀ ਜਾ ਸਕਦੀ ਹੈ। ਲੂਕਾ 5: 18 ਅਧਰੰਗ ਦੇ ਇਸ ਬੀਮਾਰ ਨੂੰ ‘ਇਕ ਮਨੁੱਖ’ ਆਖਦਾ ਹੈ, ਜਿਸ ਦਾ ਕਾਰਣ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ

ਕਿ ਯਿਸੂ ਇਸ ਸ਼ਬਦ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਲਾਡ ਪਿਆਰ ਦੇ ਅਰਥ ਵਿਚ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ।

ਇਸ ਆਦਮੀ ਨੂੰ ਯਿਸੂ ਦੇ ਅਗਲੇ ਸ਼ਬਦ ‘‘ਤੇਰੇ ਪਾਪ ਮਾਫ਼ ਹੋਏ’’ ਸਨ। ਇਹ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੋਹਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇਕ ਵਾਰ ਹੈ ਜਿਸ ਵਿਚ ਯਿਸੂ ਨੇ ਅਜਿਹੀ ਤਸਦੀਕ ਕੀਤੀ (9:2; ਲੂਕਾ 7:48; ਵੇਖੋ ਲੂਕਾ 23:43)।

ਯਿਸੂ ਨੇ ਆਪਣੇ ਸਮੇਂ ਦੀ ਇਸ ਮਸ਼ਹੂਰ ਧਾਰਨਾ ਨੂੰ ਖ਼ਤਮ ਕਰਨ ਲਈ ਕਿ ਹਰ ਬੀਮਾਰੀ ਦਾ ਸਬੰਧ ਪਾਪ ਨਾਲ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਨੂੰ ਖ਼ਤਮ ਕਰਨ ਲਈ ਬਹੁਤ ਕੁਝ ਕੀਤਾ ਸੀ (ਲੂਕਾ 13:1-5; ਯੂਹੰਨਾ 9:1-3)।¹² ਫ਼ਿਰ ਯਿਸੂ ਨੇ ਇਸ ਆਦਮੀ ਨੂੰ ਇਹ ਸ਼ਬਦ ਕਿਉਂ ਕਹੇ। ਸ਼ਾਇਦ ਯਿਸੂ ਨੇ ਅਜਿਹਾ ਇਸ ਕਰਕੇ ਕੀਤਾ ਕਿਉਂਕਿ ਪਾਪ ਦੀ ਮੁਸ਼ਕਿਲ ਨਾਲ ਪਹਿਲਾਂ ਨਜ਼ਿੱਠਣਾ ਜ਼ਰੂਰੀ ਸੀ। ਉਸਦੇ ਸੁਣਨ ਵਾਲੇ ਉਸਦੀ ਜ਼ਬਾਨੀ ਸਿੱਖਿਆ ਤੋਂ ਵਾਕਫ਼ ਹੋਣਗੇ ਜਿਹੜੀ ਬਾਅਦ ਵਿਚ ਟਾਲਮੁਡ ਵਿਚ ਲਿਖੀ ਗਈ: ‘‘ਬੀਮਾਰ ਬੰਦਾ ਉਦੋਂ ਤਕ ਆਪਣੀ ਬੀਮਾਰੀ ਤੋਂ ਠੀਕ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ ਜਦ ਤਕ ਉਹਦੇ ਸਾਰੇ ਪਾਪ ਮਾਫ਼ ਨਾ ਹੋ ਜਾਣ।’’¹³ ਇਕ ਹੋਰ ਸੰਭਾਵਨਾ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਉਸ ਆਦਮੀ ਦੀ ਬੀਮਾਰੀ ਅਸਲ ਵਿਚ ਪਾਪ ਦਾ ਸਿੱਧਾ ਨਤੀਜਾ ਸੀ ਜੋ ਕਿ ਕਈ ਵਾਰ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ (ਯਾਕੂਬ 5:14-16)। ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਸ ਆਦਮੀ ਦਾ ਆਪਣਾ ਮੰਨਣਾ ਹੋਵੇ ਕਿ ਉਸਨੂੰ ਅਧਰੰਗ ਦੀ ਬੀਮਾਰੀ ਪਾਪ ਦੇ ਕਾਰਣ ਲੱਗੀ ਹੈ। ਅਸਲ ਹਾਲਤ ਜੋ ਵੀ ਹੋਵੇ, ਪਰ ਯਿਸੂ ਦੇ ਸ਼ਬਦਾਂ ਨਾਲ ਉਸ ਆਦਮੀ ਨੂੰ ਬੜੀ ਰਾਹਤ ਮਿਲੀ ਹੋਵੇਗੀ।

ਆਇਤ 3. ਮਾਫ਼ੀ ਦੇ ਪ੍ਰਭੂ ਦੇ ਐਲਾਨ ਨਾਲ ਇਕਦਮ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਦੁਸ਼ਮਣੀ ਵੱਧ ਗਈ ਜਿਹੜੇ ਸਾਫ਼ ਤੌਰ ਤੇ ਇਸ ਨਵੇਂ ਗੁਰੂ ਦੀ ਸੇਵਕਾਈ ਨੂੰ ਪਰਖਣ ਆਏ ਸਨ। ਉਸ ਦੀਆਂ ਸਿੱਖਿਆਵਾਂ ਨੇ ਲੋਕਾਂ ਵਿਚ ਬੜੀ ਹਲਚਲ ਪੈਦਾ ਕਰ ਦਿੱਤੀ ਸੀ, ਜਿਸ ਕਰਕੇ ਯਹੂਦੀ ਆਗੂ ਉਸ ਦੀਆਂ ਗੱਲਾਂ ਸੁਣਨ ਲਈ ‘‘ਗਲੀਲ ਦੇ ਹਰੇਕ ਪਿੰਡ ਅਤੇ ਯਹੂਦਿਆਂ ਅਤੇ ਯਰੂਸ਼ਲਮ ਤੋਂ ਆਏ ਸਨ’’ (ਲੂਕਾ 5:17)। ਕਈਆਂ ਗੁੰਝੀਆਂ ਨੇ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਪਹਿਲਾਂ ਉਹਦੇ ਖ਼ਿਲਾਫ਼ ਕਿਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦਾ ਵਿਰੋਧ ਜਤਾਇਆ ਸੀ, ਕੁਝ ਫ਼ਰੀਸੀਆਂ ਦੇ ਨਾਲ ਮਿਲ ਕੇ (ਲੂਕਾ 5:21), ਯਿਸੂ ਉੱਤੇ ਕੁਫ਼ਰ ਬਕਣ ਦਾ ਇਲਜ਼ਾਮ ਲਾਇਆ। ਉਹ ਆਪਣੇ ਮਨਾਂ ਵਿਚ ਕਹਿ ਰਹੇ ਸਨ, ‘‘ਇਹ ਕੁਫ਼ਰ ਬਕਦਾ ਹੈ’’ ਅਤੇ ‘‘ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੇ ਬਿਨਾਂ ਹੋਰ ਕੌਣ ਪਾਪ ਮਾਫ਼ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈ?’’ (ਮਰਕੁਸ 2:7)। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਪਾਪ ਮਾਫ਼ ਕਰਨ ਨੂੰ ਸਿਰਫ਼ ਖ਼ੁਦਾ ਦੇ ਇਖ਼ਤਿਆਰ ਵਿਚ ਹੋਣ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿਚ ਵੇਖਿਆ (ਜ਼ਬੂਰ 103:12; ਯਸਾਯਾਹ 1:18; 43:25; 55:6, 7; ਯਿਰਮਿਯਾਹ 31:34; ਮੀਕਾ 7:18, 19)।

ਆਇਤ 4. ਇਹ ਆਇਤ ਯਿਸੂ ਦੇ ਖ਼ਿਲਾਫ਼ ਸਰਕਾਰੀ ਤੌਰ ਤੇ ਦੁਸ਼ਮਣੀ ਦੀ ਸ਼ੁਰੂਆਤ ਸੀ। ਮੱਤੀ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ ਕੁਫ਼ਰ ਦਾ ਇਲਜ਼ਾਮ ਰੋਲਾ ਪਾ ਕੇ ਨਹੀਂ ਲਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ। ਯਿਸੂ ਤੇ ਇਲਜ਼ਾਮ ਲਾਉਣ ਵਾਲੇ ‘‘ਮਨ ਵਿਚ’’ ਜਾਂ ‘‘ਆਪੇ ਵਿਚ’’ ਗੱਲਾਂ ਕਰ ਰਹੇ ਸਨ (9:3; KJV)। ਪਰ ਯਿਸੂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਸ਼ੋਚ ਵਿਚਾਰ ਨੂੰ ਸਮਝ ਸਕਦਾ ਸੀ (ਵੇਖੋ 12:25; 22:18; ਲੂਕਾ 9:47; ਯੂਹੰਨਾ 1:47, 48; 2:25; 21:17), ਉਨ੍ਹਾਂ ਉਹਨੂੰ ਪੁੱਛਿਆ ‘‘ਤੁਸੀਂ ਕਾਹਨੂੰ ਆਪਣੇ ਮਨ ਵਿਚ ਬੁਰੇ ਵਿਚਾਰ ਕਰਦੇ ਹੋ?’’ ਇਸੇ ਸਵਾਲ ਨਾਲ ਉਸਦੇ ਖ਼ੁਦਾ ਹੋਣ ਦੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਸ਼ੱਕ ਕਰਨ ਵਾਲਿਆਂ ਨੂੰ ਯਕੀਨ ਹੋ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਸੀ। ਉਸ ਨੇ ਨਾ ਸਿਰਫ਼ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਮਨਾਂ ਦੀਆਂ ਗੱਲਾਂ ਨੂੰ ਉਜਾਗਰ ਕੀਤਾ ਬਲਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਮਨ ਦੇ ਵਿਚਾਰਾਂ ਦੀ ਬੁਰਿਆਈ ਵੀ ਦੱਸ ਦਿੱਤੀ। ‘‘ਬੁਰੇ’’ ਸ਼ਬਦ ‘‘ਬੁਰੇ ਕੰਮ ਦੀਆਂ ਸਕੀਮਾਂ’’ ਲਈ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ, ‘‘ਪਰ ਇਸ ਦੀ ਵੱਧ ਸੰਭਾਵਨਾ ਯਿਸੂ ਦੀ ਬੁਰਿਆਈ ਸੋਚਣਾ ਹੋ ਸਕਦੀ ਹੈ।’’¹⁴ ਗੁੰਝੀਆਂ ਨੂੰ ਭਾਵੇਂ ਲਗਦਾ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਖ਼ੁਦਾ ਦੇ ਸਨਮਾਨ ਦੀ ਰਾਖੀ ਕਰਕੇ ਠੇਕੀ ਦਾ ਕੰਮ ਕਰ ਰਹੇ ਸਨ। ਪਰ ਅਸਲ ਵਿਚ ਉਹ ਖ਼ੁਦਾ ਦੇ ਪੁੱਤਰ ਦਾ ਵਿਰੋਧ ਕਰਕੇ ਬੁਰਿਆਈ ਕਰ ਰਹੇ ਸਨ। ਮਸੀਹ ਦਾ ਵਿਰੋਧ ਕਰਨ ਦਾ ਮਤਲਬ ਖ਼ੁਦਾ ਦਾ ਵਿਰੋਧ ਕਰਨਾ ਹੈ। ਯਿਸੂ ਨੇ ਕਿਹਾ, ‘‘ਜਿਹੜਾ ਪੁੱਤਰ ਦਾ ਆਦਰ ਨਹੀਂ ਕਰਦਾ ਉਹ ਪਿਤਾ ਦਾ ਵੀ ਜਿਨ ਉਸ ਨੂੰ ਘੱਲਿਆ ਆਦਰ ਨਹੀਂ

ਕਰਦਾ' (ਯੂਹੰਨਾ 5:23)।

ਆਇਤ 5. ਫਿਰ ਯਿਸੂ ਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਘੁਮਾ ਕੇ ਇਕ ਸਾਲ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿਚ ਜਵਾਬ ਦਿੱਤਾ, ' 'ਭਲਾ, ਕਿਹੜੀ ਗੱਲ ਸੁਖਾਲੀ ਹੈ , ਇਹ ਕਹਿਣਾ ਜੋ ਤੇਰੇ ਪਾਪ ਮਾਫ਼ ਹੋਏ ਯਾ ਇਹ ਕਹਿਣਾ ਭਈ ਉੱਠ ਅਤੇ ਤੁਰ?' ' ਇਕ ਦਰਜੇ ਤਕ ਇਹ ਕਹਿਣਾ ਅਸਾਨ ਸੀ ਕਿ ' 'ਤੇਰੇ ਪਾਪ ਮਾਫ਼ ਹੋਏ' ' ਕਿਉਂਕਿ ਵੇਖਣ ਵਾਲਿਆਂ ਲਈ ਇਸ ਗੱਲ ਦੀ ਤਸਦੀਕ ਕਰਨ ਜਾਂ ਇਸ ਦੇ ਸਹੀ ਹੋਣ ਤੋਂ ਇਨਕਾਰ ਕਰਨ ਦਾ ਕੋਈ ਤਰੀਕਾ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਇਸ ਦੇ ਉਲਟ ਇਹ ਕਹਿਣਾ ਕਿ ' 'ਉੱਠ ਅਤੇ ਤੁਰ' ' ਅਪਰੰਗੀ ਦੀ ਪ੍ਰਤੀਕਿਰਿਆ ਨਾਲ ਆਸਾਨੀ ਨਾਲ ਪਤਾ ਲਾਇਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਸੀ। ਜੇ ਉਹ ਬੰਦਾ ਉੱਠ ਕੇ ਨਾ ਤੁਰਦਾ ਤਾਂ ਯਿਸੂ ਬਾਰੇ ਪਤਾ ਲੱਗ ਜਾਣਾ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਫ਼ਰੇਬੀ ਹੈ।

ਇਕ ਹੋਰ ਦਰਜੇ ਵਿਚ ਸਚਮੁਚ ਵਿਚ ਇਹ ਕਹਿਣਾ ਹੋਰ ਔਖਾ ਸੀ ਕਿ ' 'ਤੇਰੇ ਪਾਪ ਮਾਫ਼ ਹੋਏ' ' ਕਿਉਂਕਿ ਮਾਫ਼ ਕਰਨ ਦਾ ਹੱਕ ਸਿਰਫ਼ ਖ਼ੁਦਾ ਕੋਲ ਹੈ। ਕਿਸੇ ਕੋਲ ਦੂਜਿਆਂ ਨੂੰ ਸਰੀਰਕ ਚੰਗਿਆਈ ਦੇਣ ਦੀ ਸ਼ਕਤੀ ਤਾਂ ਹੋ ਸਕਦੀ ਸੀ ਪਰ ਇਸ ਦਾ ਮਤਲਬ ਇਹ ਨਹੀਂ ਸੀ ਕਿ ਉਸਨੂੰ ਪਾਪ ਮਾਫ਼ ਕਰਨ ਦਾ ਵੀ ਇਖ਼ਤਿਆਰ ਹੈ। ਖ਼ੁਦਾ ਦੇ ਇਲਾਹੀ ਪੁੱਤਰ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿਚ ਯਿਸੂ ਨੇ ਚਾਹਿਆ ਕਿ ਉਸਦੇ ਆਲੋਚਕਾਂ ਨੂੰ ਇਹ ਸਮਝ ਆ ਜਾਵੇ ਕਿ ਉਹਦੇ ਲਈ ' 'ਤੇਰੇ ਪਾਪ ਮਾਫ਼ ਹੋਏ' ' ਕਹਿਣਾ ' 'ਉੱਠ ਕੇ ਤੁਰ' ' ਕਹਿਣ ਵਾਂਗ ਹੀ ਆਸਾਨ ਹੈ। ਉਹ ਸਮਝਾ ਰਿਹਾ ਸੀ ਕਿ ਉਹਦੇ ਕੋਲ ਜਿਸਮਾਨੀ ਅਤੇ ਰੂਹਾਨੀ ਦੋਹਾਂ ਤਰ੍ਹਾਂ ਨਾਲ ਚੰਗਿਆਈ ਦੇਣ ਦੀ ਸ਼ਕਤੀ ਹੈ।

ਆਇਤਾਂ 6, 7. ਪ੍ਰਭੂ ਨੇ ਕੁਦਰਤ ਦੇ ਸੰਸਾਰ ਅਤੇ ਰੂਹਾਂ ਦੇ ਸੰਸਾਰ ਤੇ ਆਪਣਾ ਇਖ਼ਤਿਆਰ ਵਿਖਾ ਦਿੱਤਾ ਸੀ ਅਤੇ ਹੁਣ ਉਸਨੇ ਸਨਾਤਨ ਸੰਸਾਰ ਵਿਚ ਆਪਣੇ ਇਖ਼ਤਿਆਰ ਨੂੰ ਵਿਖਾਇਆ (7:28, 29 ਤੇ ਟਿੱਪਣੀਆਂ ਵੇਖੋ; 8:9)। ਸੁਰਗ ਦੀ ਵੱਲੋਂ ਹੋਵੇ ਜਾਂ ਧਰਤੀ ਉੱਤੇ, ਉਸ ਕੋਲ ਪਾਪ ਮਾਫ਼ ਕਰਨ ਦਾ ਇਖ਼ਤਿਆਰ ਸੀ। ਉਸ ਦਾ ਇਖ਼ਤਿਆਰ ਯਿਸੂ ਦੇ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਮਨੁੱਖ ਦਾ ਪੁੱਤਰ ਅਖਵਾਉਣ ਨਾਲ ਮੇਲ ਖਾਂਦਾ ਹੈ। ਦਾਨੀਏਲ 7: 13, 14 ਦੀ ਨਬੂਵਤ ਵਿਚ ਅੱਤ ਪ੍ਰਾਚੀਨ ਨੇ ਮਨੁੱਖ ਦੇ ਪੁੱਤਰ ਨੂੰ ' 'ਬਾਦਸ਼ਾਹੀ ਅਰ ਪਰਤਾਪ ਅਰ ਰਾਜ' ' ਦੇ ਨਾਲ ਵਿਖਾਇਆ ਸੀ।

ਪਾਪ ਮਾਫ਼ ਕਰਨ ਦੇ ਆਪਣੇ ਇਖ਼ਤਿਆਰ ਦੇ ਸਬੂਤ ਦੇ ਤੌਰ ਤੇ ਯਿਸੂ ਨੇ ਅਪਰੰਗੀ ਨੂੰ ਕਿਹਾ, ਉੱਠ ਆਪਣੀ ਮੰਜੀ ਚੁੱਕ ਅਤੇ ਘਰ ਚਲਿਆ ਜਾਹ। ਉਸ ਆਦਮੀ ਨੂੰ ਯਿਸੂ ਕੋਲ ਮੰਜੀ ਤੇ ਲਿਆਂਦਾ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਹੁਣ ਉਸ ਨੂੰ ਆਪਣੀ ਮੰਜੀ ਆਪ ਚੁੱਕ ਕੇ ਘਰ ਚਲੇ ਜਾਣ ਲਈ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਮਾਉਸ ਨੇ ਵਿਆਖਿਆ ਕੀਤੀ ਹੈ, ' 'ਯਿਸੂ ਦੇ ਸਮੇਂ ਵਿਚ ਜ਼ਿਆਦਾਤਰ ਲੋਕ ਫ਼ਰਸ਼ ਤੇ ਗੱਦੇ ਵਰਗੀਆਂ ਨਰਮ ਚੀਜ਼ਾਂ ਤੇ ਸਾਉਂਦੇ ਸਨ। ਇਸ ਕਰਕੇ ਮੈਟ [NIV] ਗੁਦੜੀ ਜਾਂ ਫੱਟੇ ਵਰਗਾ ਕੁਝ ਹੁੰਦਾ ਹੋਵੇਗਾ ਜਿਸ ਨੂੰ ਬਿਨਾਂ ਮੁਸ਼ਕਿਲ ਦੇ ਚੁੱਕਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੋਵੇ।' ' ¹⁵ ਬਿਨਾਂ ਕਿਸੇ ਇਜ਼ਕ ਦੇ ਉਸ ਬੰਦੇ ਨੇ ਯਿਸੂ ਦੀ ਗੱਲ ਮੰਨੀ ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਘਰ ਨੂੰ ਤੁਰ ਗਿਆ। ਜਿਸ ਨਾਲ ਸਰੀਰ ਨੂੰ ਚੰਗਿਆਈ ਦੇਣ ਦੀ ਯਿਸੂ ਦੀ ਯੋਗਤਾ ਨੂੰ ਰੂਹ ਨੂੰ ਚੰਗਿਆਈ ਦੇਣ ਦੀ ਉਸ ਦੀ ਯੋਗਤਾ ਦੀ ਤਸਦੀਕ ਕਰ ਦਿੱਤੀ।

ਆਇਤ 8. ਭੀੜ ਹੈਰਾਨ ਰਹਿ ਗਈ ਜਦ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਉਸ ਬੰਦੇ ਨੂੰ ਵੇਖਿਆ ਜਿਹੜਾ ਸਚਮੁਚ ਉਸ ਬੰਦੇ ਨੂੰ ਉੱਠ ਕੇ ਆਪਣਾ ਬਿਸਤਰ ਚੁੱਕ ਕੇ ਤੁਰਦਾ ਹੋਇਆ ਉਸ ਘਰ ਵਿੱਚੋਂ ਨਿਕਲ ਗਿਆ। ਮਰਕੁਸ 2:12 ਕਹਿੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ' 'ਝੱਟ ਮੰਜੀ ਚੁੱਕ ਕੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਨਿੱਕਲ ਗਿਆ, ' ' ਅਤੇ ' 'ਉਹ ਸਭੇ ਦੰਗ ਹੋ ਗਏ।' ' ਮੱਤੀ ਨੇ ਲਿਖਿਆ ਹੈ ਕਿ ' 'ਭੀੜ ਡਰ ਗਈ' ' ਇੱਥੇ ਵਰਤੇ ਗਏ ਯੂਨਾਨੀ ਕਿਰਿਆ ਸ਼ਬਦ *phobeo* ਦਾ ਸਬੰਧ ਨਾਉਂ ਸ਼ਬਦ *phobos* ਨਾਲ ਹੈ, ਜਿਸ ਤੋਂ ਅੰਗ੍ਰੇਜ਼ੀ ਭਾਸ਼ਾ ਦਾ ਸ਼ਬਦ ' 'ਫ਼ੋਬੀਆ' ' ਨਿੱਕਲਿਆ ਹੈ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਸ਼ਬਦਾਂ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਆਮ ਤੌਰ ਤੇ ਭਾਵੇਂ ' 'ਡਰ' ' ਲਈ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ਪਰ ਨਵੇਂ ਨੇਮ ਵਿਚ ਇਸ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ' 'ਭਗਤੀ ਭਰੇ ਡਰ' ' ਲਈ ਹੋਈ ਹੈ (ਲੂਕਾ 1:50; 18:2, 4; ਰਸੂਲਾਂ ਦੇ ਕੰਮ 10:35; 13:16, 26; ਰੋਮੀਆਂ 3:18;

2 ਕੁਰਿੰਥੀਆਂ 5:11; 7:1; ਕੁਲੁੱਸੀਆਂ 3:22; 1 ਪਤਰਸ 1:17; 2:17; ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਦੀ ਪੋਥੀ 11:18; 14:7; 19:5)। ਇਨ੍ਹਾਂ ਪਰਖਣ ਵਾਲਿਆਂ ਨੇ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੀ ਵਡਿਆਈ ਕੀਤੀ ਜੋ ਉਹ ਨੇ ਮਨੁੱਖਾਂ ਨੂੰ ਐੱਨਾ ਇਖਤਿਆਰ ਦਿੱਤਾ। ਜੇ ਉਹ ਡਰ ਗਏ ਸਨ ਤਾਂ ਇਹ ਮੰਨਣਾ ਮੁਸ਼ਕਿਲ ਹੋਵੇਗਾ ਕਿ ਉਹ ਖੁਦਾ ਦੀ ਤਾਰੀਫ਼ ਕਰ ਰਹੇ ਹੋਣਗੇ।

--- ਸਬਕ ---

“ਯਿਸੂ ਕੌਣ ਹੈ?” (8:27)

ਯਿਸੂ ਦੇ ਤੁਫ਼ਾਨ ਨੂੰ ਬੰਮੂਣ ਦੇ ਬਾਅਦ ਦੰਗ ਚੇਲੇ ਇਕ ਦੂਜੇ ਤੋਂ ਪੁੱਛਣ ਲੱਗੇ, “ਇਹ ਕਿਹੋ ਜਿਹਾ ਪੁਰਖ ਹੈ ਕਿ ਪੌਣ ਅਤੇ ਝੀਲ ਵੀ ਉਹਦੀ ਮੰਨ ਲੈਂਦੇ ਹਨ?” (8:27)। ਮਰਕੁਸ ਦੇ ਵਿਰਤਾਂਤ ਵਿਚ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਪੁੱਛਿਆ, “ਇਹ ਮਨੁੱਖ ਕੌਣ ਹੈ ...?” (ਮਰਕੁਸ 4:41; NLT)। ਇੰਜੀਲ ਦੇ ਵਿਰਤਾਂਤਾਂ ਵਿਚ ਯਿਸੂ ਦੀ ਪਛਾਣ ਦਾ ਸਭ ਤੋਂ ਅਹਿਮ ਸਵਾਲ ਹੈ। ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਪਿਤਾ ਨੇ ਯਿਸੂ ਦੀ ਪਛਾਣ ਉਸ ਦੇ ਬਪਤਿਸਮੇ ਅਤੇ ਰੂਪ ਬਦਲਣ, ਦੋਹਾਂ ਥਾਂਵਾਂ ਤੇ ਆਪਣੇ ਪੁੱਤਰ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿਚ ਕਰਵਾਈ (3:17; 17:5)। ਸ਼ੈਤਾਨ ਨੇ ਯਿਸੂ ਨੂੰ ਖੁਦਾ ਦਾ ਬੇਟਾ ਮੰਨਿਆ ਅਤੇ ਇਸੇ ਤੱਖ ਨੂੰ ਉਸਨੇ ਉਸਦੀ ਅਜ਼ਮਾਇਸ਼ ਦੇ ਅਧਾਰ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿਚ ਵਰਤਿਆ (4:3, 6)। ਭੂਤਾਂ ਨੇ ਵੀ ਯਿਸੂ ਦੇ ਇਲਾਹੀ ਹੋਣ ਨੂੰ ਮੰਨਿਆ (8:29)। ਪਰ ਯਿਸੂ ਦੀ ਪਛਾਣ ਤੇ ਯਹੂਦੀਆਂ ਵਿਚ ਆਮ ਤੌਰ ਤੇ ਬਹਿਸ ਹੁੰਦੀ ਸੀ (16:13, 14; ਮਰਕੁਸ 6:14-16; ਯੂਹੰਨਾ 7:40-44)। ਯਿਸੂ ਦੇ ਚੇਲੇ ਵੀ ਕਈ ਵਾਰ ਉਲਝਣ ਵਿਚ ਪੈ ਜਾਂਦੇ ਸਨ ਕਿ ਉਹ ਅਸਲ ਵਿਚ ਹੈ ਕੌਣ। ਜਦ ਯਿਸੂ ਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਤੋਂ ਇਸ ਬਾਰੇ ਪੁੱਛਿਆ ਤਾਂ ਪਤਰਸ ਨੇ ਚੰਗਾ ਇਕਰਾਰ ਕੀਤਾ, “ਤੂੰ ਜੀਉਂਦੇ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦਾ ਪੁੱਤਰ ਮਸੀਹ ਹੈ” (16:16)। ਪਰ ਜੀ ਉੱਠਣ ਦੇ ਬਾਅਦ ਵੀ ਕੁਝ ਚੇਲਿਆਂ ਨੇ ਸ਼ੱਕ ਕੀਤਾ ਸੀ (28:17)।

“ਯਿਸੂ ਕੌਣ ਹੈ?” ਕਿਸੇ ਵੱਲੋਂ ਜਵਾਬ ਦਿੱਤਾ ਜਾਣ ਲਈ ਅੱਜ ਸਭ ਤੋਂ ਅਹਿਮ ਸਵਾਲ ਹੈ। ਖੁਦਾ ਦੇ ਪੁੱਤਰ ਯਿਸੂ ਨੇ ਆਪਣੀ ਪਛਾਣ ਹਮੇਸ਼ਾ ਦੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਦੇ ਇੱਕੋ ਇਕ ਰਾਹ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿਚ ਕਰਵਾਈ (ਯੂਹੰਨਾ 14:6; ਵੇਖੋ ਰਸੂਲਾਂ ਦੇ ਕੰਮ 4:12)। ਉਸਨੇ ਇਹ ਵੀ ਕਿਹਾ, “ਜੇ ਤੁਸੀਂ ਨਹੀਂ ਮੰਨਦੇ ਕਿ ਮੈਂ ਉਹੀ ਹਾਂ ਜੋ ਹੋਣ ਦਾ ਮੈਂ ਦਾਅਵਾ ਕਰਦਾ ਹਾਂ ਤਾਂ ਬੇਸ਼ੱਕ ਤੁਸੀਂ ਆਪਣੇ ਪਾਪਾਂ ਵਿਚ ਮਰੋਗੇ” (ਯੂਹੰਨਾ 8:24; NIV)। ਚੰਗਾ ਇਕਰਾਰ ਕਰਨਾ ਖੁਦਾ ਦੇ ਫ਼ਜ਼ਲ ਨੂੰ ਮੰਨ ਲੈਣ ਦੇ ਮਨੁੱਖ ਦੇ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਦਾ ਉਹ ਭਾਗ ਹੈ ਜਿਹੜਾ ਮੁਕਤੀ ਤਕ ਲੈ ਜਾਂਦਾ ਹੈ (10:32, 33; ਰਸੂਲਾਂ ਦੇ ਕੰਮ 8:37; ਰੋਮੀਆਂ 10:9, 10; 1 ਤਿਮੋਥਿਉਸ 6:12)। ਯਿਸੂ ਦੀ ਪਛਾਣ ਦੇ ਸਵਾਲ ਦੇ ਸਾਡੇ ਜਵਾਬ ਦੇਣ ਦੇ ਢੰਗ ਨਾਲ ਸਾਡਾ ਅਬਦੀ ਭਵਿੱਖ ਤਹਿ ਹੁੰਦਾ ਹੈ।

ਡੇਵਿਡ ਸਟਿਵਰਟ

ਭੂਤ (8:28-34)

ਭੂਤਾਂ ਦੇ ਆਰੰਭ ਦੀ ਵਿਆਖਿਆ ਕਰਨ ਲਈ ਕਈ ਸੁਝਾਅ ਦਿੱਤੇ ਗਏ ਹਨ। ਕਈਆਂ ਦਾ ਮੰਨਣਾ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਦੁਸ਼ਟ ਲੋਕਾਂ ਦੀਆਂ ਰੂਹਾਂ ਹਨ ਜਿਹੜੀਆਂ ਧਰਤੀ ਤੇ ਬਾਰ ਬਾਰ ਨਜ਼ਰ ਆਉਂਦੀਆਂ ਰਹਿੰਦੀਆਂ ਹਨ। ਪਰ ਕਿਸੇ ਦੇ ਕਿਸੇ ਦੂਜੇ ਦੇ ਸਰੀਰ ਵਿਚ ਰਹਿਣ ਲਈ ਵਾਪਸ ਆਉਣ ਦੀ ਕੋਈ ਉਦਾਹਰਣ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਹੋਰਨਾਂ ਦਾ ਮੰਨਣਾ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਬੁਰੇ ਕੰਮ ਕਰਨ ਲਈ ਖੁਦਾ ਦੇ ਬਣਾਏ ਜੀਵ ਹੀ ਹਨ। ਇਸ ਵਿਚਾਰ ਨੂੰ ਨਕਾਰਿਆ ਜਾਣਾ ਜ਼ਰੂਰੀ ਹੈ, ਕਿਉਂਕਿ ਆਰੰਭ ਵਿਚ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਨੇ ਜੋ ਕੁਝ ਵੀ ਬਣਾਇਆ ਉਹ “ਚੰਗਾ” ਹੀ ਸੀ (ਉਤਪਤ 1:31)। ਸ਼ਾਇਦ ਸਭ ਤੋਂ ਤਰਕਸੰਗਤ ਜਵਾਬ

ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਹੇਠਾਂ ਸੁੱਟੇ ਗਏ ਫ਼ਰਿਸ਼ਤੇ ਹਨ (2 ਪਤਰਸ 2:4; ਯਹੂਦਾ 6) ਜਿਹੜੇ ਸ਼ੈਤਾਨ ਦੀ ਅਗਵਾਈ ਵਿਚ ਕੰਮ ਕਰਦੇ ਹਨ (12:24; 25:41; ਮਰਕੁਸ 3:22, 23)।

ਭੂਤਾਂ ਦੇ ਅਧਿਐਨ ਵਿਚ ਇਕ ਨਿਰਾਲੀ ਗੱਲ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਭੂਤ ਚੰਬੜੇ ਹੋਣ ਦੀ ਗੱਲ ਖ਼ਾਸ ਤੌਰ ਤੇ ਨਵੇਂ ਨੇਮ ਵਿਚ ਮਿਲਦੀ ਹੈ। ‘‘ਦੁਸ਼ਟ ਆਤਮਾ’’ ਜਿਸ ਨੇ ਸ਼ਾਊਲ ਬਾਦਸ਼ਾਹ ਨੂੰ ਡਰਾ ਦਿੱਤਾ ਸੀ (1 ਸਮੂਏਲ 16:14-23) ਦੀ ਗੱਲ ਮਿਲਦੀ ਹੈ। ਇਹ ਜੋ ਵੀ ਸੀ, ਨਵੇਂ ਨੇਮ ਦੇ ਸਮੇਂ ਦੇ ਭੂਤ ਚੰਬੜੇ ਹੋਣ ਤੋਂ ਨਾਟਕੀ ਢੰਗ ਨਾਲ ਫ਼ਰਕ ਸੀ। ਪੁਰਾਣੇ ਨੇਮ ਵਿਚ ਇਕ ਵੀ ਉਦਾਹਰਣ ਨਹੀਂ ਮਿਲਦੀ ਜਿੱਥੇ ਕਿਤੇ ਬਦਰੂਹ ਨੇ ਕਿਸੇ ਬੰਦੇ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਕਬਜ਼ੇ ਵਿਚ ਕੀਤਾ ਹੋਵੇ।

ਖ਼ੁਦਾ ਨੇ ਪਹਿਲੀ ਸਦੀ ਦੇ ਮੋਅਜ਼ਜ਼ਿਆਂ ਦੇ ਯੁੱਗ ਦੌਰਾਨ ਸ਼ੈਤਾਨ ਦੀ ਸ਼ਕਤੀ ਨਾਲੋਂ ਆਪਣੀ ਸ਼ਕਤੀ ਦੇ ਬੇਹਤਰ ਹੋਣ ਨੂੰ ਵਿਖਾਉਣ ਲਈ ਮਨੁੱਖਾਂ ਦੀਆਂ ਦੇਹਾਂ ਵਿਚ ਵਾਸ ਕਰਨ ਲਈ ਭੂਤਾਂ ਨੂੰ ਇਜਾਜ਼ਤ ਦੇ ਦਿੱਤੀ ਹੋਵੇਗੀ। ਭੂਤ ਚੰਬੜੇ ਹੋਣ ਦੀ ਗੱਲ ਇੰਜੀਲ ਅਤੇ ਰਸੂਲਾਂ ਦੇ ਕੰਮ ਦੀਆਂ ਕਿਤਾਬਾਂ ਵਿਚ ਵੀ ਹੈ, ਪਰ ਨਵੇਂ ਨੇਮ ਦੀਆਂ ਬਾਅਦ ਦੀਆਂ ਕਿਤਾਬਾਂ ਵਿਚ ਇਸ ਦਾ ਕੋਈ ਜ਼ਿਕਰ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਤਰਕਸੰਗਤ ਨਿਚੋੜ ਇਹੀ ਹੈ ਕਿ ਜਦ ਭੂਤਾਂ ਨੂੰ ਕੱਢਣ ਦੀ ਸ਼ਕਤੀ ਨਹੀਂ ਰਹੀ ਤਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਮਨੁੱਖਾਂ ਦੀਆਂ ਦੇਹਾਂ ਵਿਚ ਵਾਸ ਕਰਨ ਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਵੀ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤੀ ਗਈ।

‘‘ਝਾੜਫੂਕ’’ (*exorkizo*) ਸ਼ਬਦ ਜਿਸ ਦਾ ਮਤਲਬ ‘‘ਤੰਤਰ ਮੰਤਰ ਨਾਲ’’ ਹੈ ਨਵੇਂ ਨੇਮ ਵਿਚ ਭੂਤਾਂ ਨੂੰ ਕੱਢਣ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿਚ ਕਿਤੇ ਨਹੀਂ ਵਰਤਿਆ ਗਿਆ। ਇਹ ਕਿਸੇ ਵਿੱਚੋਂ ਜਿਸ ਨੂੰ ਭੂਤ ਚੰਬੜੇ ਹੋਣ, ਭੂਤਾਂ ਨੂੰ ਕੱਢਣ ਨਈਂ ਬਣਾਈ ਗਈ ਜਾਦੂ ਟੋਠੇ ਦੀ ਰੀਤ ਨੂੰ ਆਖਿਆ ਗਿਆ ਹੈ। ਅੱਜ ਝਾੜਫੂਕ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਅਨਪੜ੍ਹ ਅਤੇ ਅਗਿਆਨੀ ਅਤੇ ਭੋਲੇ ਭਾਲੇ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਮੁਰਖ ਬਣਾਉਣ ਲਈ ਕਈ ਨੀਮ ਹਕੀਮਾਂ ਰਾਹੀਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਜੇਬ ਢਿੱਲੀ ਕਰਨ ਵਾਸਤੇ ਕੀਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ।

ਕਈਆਂ ਦਾ ਮੰਨਣਾ ਹੈ ਕਿ ਭੂਤ ਅੱਜ ਵੀ ਲੋਕਾਂ ਦੇ ਸਰੀਰਾਂ ਵਿਚ ਵਾਸ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਲਿੰਨ ਏ. ਮੈਕਮਿਲਨ ਨੇ ਦੱਸਿਆ ਹੈ:

ਸੱਭਿਆਚਾਰਕ ਤੌਰ ਤੇ ਪਿਛੜੇ ਦੇਸ਼ਾਂ ਦੀ ਸਮੀਖਿਆ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਡਿਨੋਮੀਨੋਸ਼ਨਾਂ ਦੇ ਮਿਸ਼ਨਰੀਆਂ ਅਤੇ ਸਮਾਜਸ਼ਾਸਤਰੀਆਂ ਵੱਲੋਂ ਕਈ ਵਾਰ ਲੋਕਾਂ ਦੇ ਭੂਤ ਚੰਬੜੇ ਹੋਣ ਦੇ ਮਾਮਲੇ ਦੱਸੇ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਭੂਤ ਚੰਬੜੇ ਹੋਣ ਦੀਆਂ ਕਹਾਣੀਆਂ ਆਮ ਤੌਰ ਤੇ ਚੀਨ, ਭਾਰਤ, ਬੋਰਨੀਓ ਅਤੇ ਅਫ਼ਰੀਕਾ ਵਰਗੇ ਇਲਾਕਿਆਂ ਵਿੱਚੋਂ ਮਿਲਦੀਆਂ ਹਨ। ਸਮਾਜਿਕ ਮਨੋਵਿਗਿਆਨੀਆਂ ਦਾ ਮੁਲਾਂਕਣ ਹੈ ਕਿ ਸੱਭਿਅਤਾ ਅਤੇ ਸਿੱਖਿਆ ਦਾ ਪੱਧਰ ਵਧਣ ਦੇ ਨਾਲ ਭੂਤ ਚੰਬੜੇ ਹੋਣ ਦੀਆਂ ਘਟਨਾਵਾਂ ਤੇਜ਼ੀ ਨਾਲ ਘਟਣ ਲਗਦੀਆਂ ਹਨ ਪਰ ਸੱਭਿਆਚਾਰ ਅਤੇ ਸਿੱਖਿਆ ਦੇ ਖੇਤਰ ਵਿਚ ਪਿਛੜੇ ਇਲਾਕਿਆਂ ਵਿਚ ਭੂਤ ਚੰਬੜੇ ਹੋਣ ਦੇ ਮਾਮਲੇ ਵੱਧ ਤਕਨੀਕੀ ਸਮਾਜਾਂ ਨਾਲੋਂ ਬਹੁਤੇ ਮਿਲਣ ਦੀ ਉਮੀਦ ਹੈ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਇਲਾਕਿਆਂ ਵਿਚ ਜਿੱਥੇ ਭੂਤ ਚੰਬੜੇ ਹੋਣ ਨੂੰ ਮੰਨਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਵੱਖੋ ਵੱਖ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੇ ਵਿਹਾਰ ਦੇ ਕਈ ਰੂਪਾਂ ਲਈ ਇਹ ਵਿਆਖਿਆ ਦਿੱਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਇਹ ਤੱਥ ਇਹ ਸਾਬਤ ਕਰਨ ਵਿਚ ਮਦਦ ਕਰਦਾ ਹੈ ਕਿ ‘‘ਭੂਤ ਚੰਬੜੇ’’ ਹੋਣ ਅਤੇ ਭੂਤ ਚੰਬੜੇ ਹੋਣ ਵਿਚ ਯਕੀਨ ਲਈ ਸੱਭਿਆਚਾਰਕ ਮਾਹੌਲ ਦਾ ਯੋਗਦਾਨ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ।¹⁶

ਅੱਜ ਲੋਕਾਂ ਦੇ ਸਰੀਰਾਂ ਵਿਚ ਭੂਤਾਂ ਨੂੰ ਵਾਸ ਕਰਨ ਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤੀ ਜਾਂਦੀ। ਪਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਪ੍ਰਭਾਵ ਸੰਸਾਰ ਵਿਚ ਬਣਿਆ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸ ਦਾ ਮੁਕਾਬਲਾ ਕੀਤਾ ਜਾਣਾ ਜ਼ਰੂਰੀ ਹੈ (ਯਾਕੂਬ 4:7, 8)।

ਬਚਾਉਣ ਵਾਲਾ ਵਿਸ਼ਵਾਸ (8:29)

ਭੂਤਾਂ ਨੇ ਸਾਡੇ ਮੰਨਿਆ ਕਿ ਯਿਸੂ ਖੁਦਾ ਦਾ ਬੇਟਾ ਹੈ (8:29)। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਗੱਲ ਵਿਚ ਸ਼ੱਕ ਵਾਲੀ ਗੱਲ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਇਹ ਬਾਈਬਲੀ ਸਬੂਤ ਹੈ ਕਿ ਬਚਾਏ ਜਾਣ ਲਈ ਸਿਰਫ਼ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਹੀ ਕਾਫ਼ੀ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਮੁਰਦਾ ਨਕਾਰਾ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਸਾਨੂੰ ਬਚਾ ਨਹੀਂ ਸਕਦਾ। ਯਾਕੂਬ ਜਦ ‘ਮੁਰਦਾ’ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਦੀ ਗੱਲ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ ਤਾਂ ਉਸਨੇ ਇਹੀ ਕਿਹਾ, ‘ਤੂੰ ਨਿਹਚਾ ਰੱਖਦਾ ਹੈ ਜੋ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਇੱਕੋ ਹੈ। ਇਹ ਤੂੰ ਅੱਛਾ ਕਰਦਾ ਹੈਂ ਭੂਤ ਇਹੋ ਨਿਹਚਾ ਕਰਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਕੰਬਦੇ ਹਨ’ (ਯਾਕੂਬ 2:17, 19)।

ਸਾਡੀ ਸਭ ਤੋਂ ਵੱਡੀ ਲੋੜ (9:1-8)

ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਸਾਨੂੰ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਰੂਹਾਨੀ ਸੇਵਾ ਕਰਨ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰਨ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀਆਂ ਜਿਸਮਾਨੀ ਲੋੜਾਂ ਦਾ ਧਿਆਨ ਕਰਨਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਜੇ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਭੋਜਨ, ਕਪੜਾ ਅਤੇ ਮਕਾਨ ਅਤੇ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਦੀਆਂ ਹੋਰ ਬੁਨਿਆਦੀ ਸਹੂਲਤਾਂ ਦੀ ਘਾਟ ਹੈ, ਤਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਰੂਹਾਨੀ ਮਾਮਲਿਆਂ ਤੇ ਵਿਚਾਰ ਕਰਨ ਵਿਚ ਮੁਸ਼ਕਿਲ ਆਵੇਗੀ। ਇਹ ਮੰਨਣ ਯੋਗ ਮੁਲਾਂਕਣ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਪਰ ਆਮ ਤੌਰ ਤੇ ਸਾਨੂੰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਮਦਦ ਕਰਨ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰਨ ਤੇ ਜਿਸਮਾਨੀ ਤੌਰ ਤੇ ਉੱਥੇ ਦਾ ਉੱਥੇ ਹੀ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਪਰ ਇਸ ਕਹਾਣੀ ਵਿਚ ਯਿਸੂ ਨੇ ਪਹਿਲਾਂ ਅਧਰੰਗ ਦੇ ਉਸ ਬੀਮਾਰ ਦੀ ਰੂਹਾਨੀ ਲੋੜ ਨੂੰ ਵੇਖਿਆ, ਉਸਨੇ ਉਸਦੇ ਪਾਪ ਮਾਫ਼ ਕੀਤੇ। ਉਹਦੇ ਬਾਅਦ ਉਸਨੇ ਉਹਦਾ ਅਧਰੰਗ ਠੀਕ ਕੀਤਾ। ਖੁਦਾ ਨਾਲ ਸਬੰਧ ਬਹਾਲ ਕਰਨ ਦੀ ਸਾਡੀ ਲੋੜ ਸਾਡੀ ਕਿਸੇ ਵੀ ਜਿਸਮਾਨੀ ਲੋੜ ਨਾਲੋਂ ਵੱਧ ਕੇ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਇਹ ਸਾਡੇ ਅਨਾਦੀਕਾਲ ਨੂੰ ਛੂੰਹਦੀ ਹੈ।

ਡੇਵਿਡ ਸਟਿਵਰਟ

ਟਿੱਪਣੀਆਂ

¹ਰੋਬਰਟ ਐਚ. ਮਾਉਸ, *ਮੈਥਿਉ*, ਨਿਊ ਇੰਟਰਨੈਸ਼ਨਲ ਬਿਬਲੀਕਲ ਕਮੈਂਟਰੀ (ਪੀਬੋਡੀ, ਮੈਸਾਚੂਸੇਟਸ: ਹੈਂਡ੍ਰਿਕਸਨ ਪਬਲੀਸ਼ਰਜ਼, 1991), 78. ²ਮੈਥਿਉ ਹੈਨਰੀ, *ਕਮੈਂਟਰੀ ਆਨ ਦ ਹੋਲ ਬਾਈਬਲ* (ਗ੍ਰੈਂਡ ਰੈਪਿਡਸ, ਮਿਸ਼ਿਗਨ: ਜ਼ੋਂਡਰਵਨ ਪਬਲੀਸ਼ਿੰਗ ਹਾਊਸ, 1960), 1243. ³ਡੀ. ਐਸ. ਕਾਰਸਨ, *ਫ੍ਰੈਂਚ ਜੀਜ਼ਸ ਕਨਫਰੰਟਸ ਦ ਵਰਲਡ: ਐਨ ਐਕਸਪੋਜ਼ਿਸ਼ਨ ਆਫ ਮੈਥਿਉ 8-10* (ਗ੍ਰੈਂਡ ਰੈਪਿਡਸ, ਮਿਸ਼ਿਗਨ: ਬੇਕਰ ਬੁਕ ਹਾਊਸ, 1987), 50. ⁴ਜੈਕ ਪੀ. ਲੂਈਸ, *ਦ ਗੋਸਪਲ ਅਕਾਰਡਿੰਗ ਟੂ ਮੈਥਿਉ*, ਪਾਰਟ 1, ਦ ਲਿਵਿੰਗ ਵਰਡ ਕਮੈਂਟਰੀ (ਆਸਟਿਨ, ਟੈਕਸਸ: ਸਵੀਟ ਪਬਲੀਸ਼ਿੰਗ ਕੰ., 1976), 129. ⁵NIV ਵਿਚ ਮੱਤੀ 8:28; ਮਰਕੁਸ 5:1; ਅਤੇ ਲੂਕਾ 8:26 ਵਿਚ ਹੋਰ ਥਾਂਵਾਂ ਦਾ ਨਾਂਅ ਦਿੰਦਿਆਂ ਹਰ ਵਚਨ ਵਿਚ ਇਕ ਟਿੱਪਣੀ ਜੋੜੀ ਗਈ ਹੈ। ⁶ਜੋਸੇਫ਼ਸ *ਲਾਈਫ* 9.42. ⁷ਵੇਥੇ ਵੇਸੀਲਿਉਸ ਜ਼ਾਫ਼ਰਿਸ, ‘‘ਏ ਪਿਲਗ੍ਰਿਮੇਜ ਟੂ ਦ ਸਾਈਟ ਆਫ ਸਵਾਈਨ ਮਿਰੇਕਲ,’’ *ਬਿਬਲੀਕਲ ਆਰਕਿਓਲੋਜੀ ਰਿਵਿਊ* (ਮਾਰਚ-ਅਪ੍ਰੈਲ 1989): 44-51. ⁸ਲਿਓਨ ਮੌਰਿਸ, *ਦ ਗੋਸਪਲ ਅਕਾਰਡਿੰਗ ਟੂ ਮੈਥਿਉ*, ਪਿੱਲਰ ਕਮੈਂਟਰੀ (ਗ੍ਰੈਂਡ ਰੈਪਿਡਸ, ਮਿਸ਼ਿਗਨ: ਵਿਲੀਅਮ ਬੀ. ਈਰਡਮੈਂਜ਼ ਪਬਲੀਸ਼ਿੰਗ ਕੰ., 1992), 208. ⁹ਜੋਸੇਫ਼ਸ *ਵਾਰਜ਼* 3.3.5. ¹⁰ਮਿਸ਼ਨਾਰ ਬਾਬਾ ਕਾਮਾ 7.7.

¹¹ਡੋਨਲਡ ਏ. ਹੈਗਨਰ, *ਮੈਥਿਉ 1-13*, ਵਰਡ ਬਿਬਲੀਕਲ ਕਮੈਂਟਰੀ, ਜਿਲਦ 33ਏ (ਡਲਾਸ: ਵਰਡ ਬੁਕਸ, 1993), 227. ¹²ਵੇਥੇ ਟਾਲਮੁਡ *ਸ਼ੱਬਥ* 55ਏ; ਮਿਸ਼ਨਾਰ *ਸੈਟਾਹ* 1.7, 8. ¹³ਟਾਲਮੁਡ *ਨੇਡਾਰਿਮ* 41ਏ। ¹⁴ਮੌਰਿਸ, 216. ¹⁵ਮਾਉਸ, 82. ¹⁶ਲਿੰਨ ਏ. ਮੈਕਮਿਲਨ, *ਡਾਕਟ੍ਰਿਨ ਆਫ ਡੀਮੰਜ਼* (ਨੈਸ਼ਵਿੱਲੇ: ਗੋਸਪਲ ਐਡਵੋਕੇਟ ਕੰ., 1975), 98.